

Poštnina v SHS plačana v gotovini.



CVETJE

z vrtov
sv. Franciška

Časopis
za
naše verno
ljudstvo
zlasti
za ude tretjega reda.

S privoljenjem cerkvenih in
redovnih oblasti izdaja
franciškanska provincija sv. Križa.

XLI. tečaj.

5.-6. zvezek.

V Ljubljani 1924.

A. Slatnarjeva tiskarna v Kamniku.

Vsebina 5.—6. zvezka.

	Stran		Stran
Kako bo z novo cerkvijo sv. Frančiška ?	57	Božje srce (pesem)	69
Majniški kraljci (pesem)	58	Leto poskušnje in redovna obljuba	70
Asketična šola ali vadnica popolnosti	58	Bodi svetloba	73
Tretji red daje dušnemu pastirju ve- liko duhovnega veselja	68	Spomini iz misijonskega življenja	75
Tretji red prinaša blagoslov za druš- veno delo duhovnikov	68	Razgled po serafinskem svetu	86
		Priporočilo v molitev	88

„Cvetje“ izhaja v začetku vsakega drugega meseca. Naročnina znaša za celo leto 10 Din. — Naslov za naročila: »Cvetje«, frančiškanski samostan v Ljubljani.

Na znanje! V Rimu so začeli izdajati nov v italijanskem in deloma tudi v družih bolj znanih jezikih tiskan časopis: **Frate Francesco** (Brat Frančišek). Izhajal bo vsaki tretji mesec na približno 100 straneh in bo prinašal tudi slike. Urednik Jergenzen (Joergensen), ki je že marsikaj pisal o sv. Frančišku in p. Fakineti (Facchinetti) dober poznavavec sv. Fr. nam pričata, da bo list zelo dober. Letno bo stal za naše kraje 30 lir ali okoli sto dinarjev po sedANJI valuti. List priporočamo vsem, ki znajo italijanski.

V pojasnilo. Dr. Joža Glonar je napisal v Slovenca 1924 št. 23 str. 4 članek o znanstvenem časopisu „Slavia“. Mej drugim piše: Dr. Ramovš je priobčil obširen referat o prvem zvezku Škrabčevih „Jezikoslovnih spisov“, ki ga je opremil s potrebnimi kritičnimi opazkami. Še le na ta način bo Škrabčevo delo postalo res dostopno in umljivo za ostale slaviste, ki jih je od čitanja Škrabčevih del odbijala ali ga vsaj zelo ovrhala posebna Škrabčeva transkripcija, ki jo je Škrabec brez vsake potrebe in brez vsakega pametnega razloga z njemu lastno trmoglavo upornostjo predpisal tudi za ponatisk svojih del.“

Nam se zdi zgornja opazka dr. Glonarja naravnost krivična. G. doktor pride nad mrtvega Škrabca z rovtarsko podkovanimi črevlji in ga obrca ter gre dalje, ne da bi povedal, zakaj ga je obrcal. Brez vsakega dokaza in utemeljitve predstavlja Škrabčeve spise ko take, ki bi bili dostopni in umljivi še le sedaj, ko jih je dr. Ramovš „opremil s potrebnimi kritičnimi opazkami.“ Kaj pa je pojasnil dr. Ramovš, ki je napisal osem strani (računajmo 16 Škrabčevih) k 606 strani obsegajoči Škrabčevi knjigi? Omenil je le okoli 16 besed, katerih razlagi je dodal svoje in nekaterih družih jezikoslovcev opazke. Sam pravi: „V sledečem hočem podati pregled njegovih izvajanj — omejim se le na važnejše — in dostaviti to, kar so drugi raziskovalci pripomnili, potrdili ali zavrgli.“ — G. doktor Glonar! Če so komu Škrabčevi spisi postali še le po dr. Ramovševih opazkah v Slaviji dostopni in umljivi, mu sploh ne bodo umljivi. Če pa koga odbija in ovira njegova transkripcija, potem naj se toliko potruži, da si bo zapomnil Škrabčeva ločivna znamenja; niso tako težka. Sploh pa ni treba misliti, da je dr. Ramovš v svojem spisu vse transkribiral; zato bi potreboval najmanj 100 strani, ne pa 8. — Dr. Glonar pravi, da je Škrabec po svoje pisal „brez vsake potrebe“. To ni res! Sam dr. Ramovš priznava, da so bili vzroki tipografski nedostatki in Škrabec je to potrebo v svojih spisih pojasnil. Tudi ni res, da je Škrabec tako pisal, kaker je „brez vsakega pametnega razloga“. Ali mislite, da je bil norec?

CVETJE

XLI. tečaj.

V Ljubljani, maj - junij 1924.

5.-6. zvezek.

Kako bo z novo cerkvijo sv. Frančiška?

Gotovega za sedaj ne moremo nič povedati. Za staro „barako“ vemo, da je prišel neki inženir, ki je rekel, da je nevarnost, da se bo sesedla. Oblast dosedaj še ni prepovedala rabiti jo; dolgo pa ne bo za rabo. Zato vemo, da se mudi novo cerkev postaviti. Oh, kako radi bi takoj začeli! Malo predolgo smo odlašali in se zanašali na boljše čase, ki pa nočejo priti. Zato moramo zamujeno s podvojenim delom popraviti. Naši tretjeredniki nam pridno pomagajo. Želeli bi pa, naj bi se tudi v onih krajih zgibali, kjer dosedaj še niso začeli. Nabirajte prispevke mej sabo, pa tudi pri družih, pri bolj premožnih, četudi niso za cerkev posebno vneti; nekaj bodo že dali in če morate oditi praznih rok, ne oplašite se, bodo pa drugod več dali in če tudi tam nič ne dobite, pojdite dalje; Vam plačilo pri Bogu ne bo odšlo. Nabirajte pa iz ljubezni do Boga in ljubezen zna tudi trpeti in žrtvovati. — Berite oni dopis z Viča, ki pravi, da so viške tretjerednice napravile misijonski teden in so nabrale tisti teden v svoji župniji, ki ne spada mej bogate, nad 12.000 kron. Tudi za cerkev sv. Frančiška nabirajo in smo prepričani, da ne bodo mej zadnjimi.

Darovati za cerkev sv. Frančiška, ki je silno potrebna, je gotovo vsaj toliko zaslužljivo, kaker darovati ali nabirati za misijone. Nam se zdi, da je to delo Bogu še bolj všeč, ker za misijone nabirajo po celem svetu, mi smo pa omejeni le na tesno Slovenijo. Delati za sv. vero in neumrjoče duše domačih ljudi gotovo ni manj zaslužljivo, ko nabirati za tuje sobrate. Delati za pagane, da bi se spreobrnil, je gotovo bogoljubno delo, delati za duše kristjanov, da ne bi pagani postali, je tudi bogoljubno delo, ob enem pa tudi domoljubno. — S temi vrsticami nočemo niti vinarja odvzeti ubogim paganom, saj tudi sami zanje nabiramo, pa svojih sobratov, ki so v nevarnosti, da bi vero in dušo zgubili sredi mej nami, ne smemo brez pomoči pustiti.

Če bote vsi Slovenci naše prepotrebno delo podpirali in darovali koliker bote mogli, poleg pa še molili, bomo s pripravljivimi deli še letos

pričeli in upamo, da bo v novi cerkvi ob sedemstoletnici (1926) Frančiškove smrti že Jezus prebival.

Po celem svetu se že zdaj pripravljajo za dostojno proslavo te sedemstoletnice. V Rimu so na tem, da bi sv. Frančišku postavili lep spominik in vabijo celi svet, naj nabira darove v ta namen. Mi se odzovimo s tem, da bomo sv. Frančišku postavili za spomin na sedemstoletnico njegove smrti lepo cerkev v Šiški in bomo ta lepi jubilej najlepše in najbolj bogoljubno obhajali. Cerkev v Šiški naj bo slavnostni spominik sv. Frančišku na slovenski zemlji!



P. EVSTAHIJ.

Majniški kraljici.

O Marija, božja Mati,
nežni te pozdravlja cvet,
tebi peva majnik zlati,
hvali te vesoljni svet.

K sebi vabiš nas ljubeče,
blaga Mati in Gospá,
rajska milost, ključ do sreče,
v srcu tvojem je domá.

K Jezusu nas vodiš milo,
prosiš vedno ga za nas:
naj bi ga poslej ljubilo
srce vsako slednji čas.

K tebi naša pesem plava,
zbor hvaležno te časti:
— O Marlja, bodi zdrava,
ti, kraljica vseh stvari!



P. KAJETAN KOGEJ:

Asketična šola ali vadnica popolnosti.

TRETJI DEL.

O sredstvih popolnosti.

(Dalje.)

IV. Potreba molitve.

4. Še nekateri nagibi, ki nas silijo k molitvi.



lovek sestoji iz duše in telesa, obema moramo dati, kar jima gre. Telo potrebuje zemeljske hrane, duša pa nebeške; ta dušna hrana je molitev. Telesu prija svež, čist zrak, duši pa pobožni vonj molitve; da ostane telo pri moči, mu je treba gibanja in dela; da duša ne omaga, potrebuje vaje in gibčnosti v molitvi.

b) Hud boj ima bojevati človek na zemlji. Tu ne gre le za telesni obstanek, ampak še veliko bolj za obstanek posvečujoče milosti v naši duši. Od vseh strani prežijo na dušo hudobni in zviti nasprotniki, pred katerimi nismo varni nikedar in nikjer. Kje bomo našli orožje, da se jim

vspešno postavimo v bran? Poleg čuječnosti je edino sredstvo in gotova pomoč — molitev. Sv. Krizostom pravi: „Brez molitve je človek podoben mestu brez obzidja in brez orožja; izpostavljeno je vsakemu napadu.“

c) Sv. vera nas uči, da brez dejanske milosti božje ne moremo nič dobrega storiti za nebesa. Sv. Pavel celo trdi: „Nihče ne more reči Gospod Jezus drugače, ko v Sv. Duhu“ (I Kor. 12, 3). Iz tega vidimo, kako zelo nam je milost božja potrebna. Milost zveličanja pa daje Bog samo tistim, ki ga prosijo. Zato zapoveduje Jezus: „Prosrite in se vam bo dalo, iščite in boste našli, trkajte in se vam bo odprlo“ (Mat. 7, 7).

Sv. Alfonz piše: „Bog hoče, da ga prosimo k zveličanju potrebnih milosti, zakaj na eni strani ne moremo spolnjevati božjih zapovedi in se zveličati brez dejanske pomoči Gospodove; na drugi strani pa ne bomo prejeli milosti, vsaj navadno ne, ako ga zanjo ne prosimo. Zato pravi sv. tridentinski zbor, da Bog ne nalaga zapovedi, ki jih ne bi mogli izpolnjevati, ker nam daje bližnjo ali dejanjsko milost, da jih moremo izvrševati, ali pa da vsaj milost, da ga prosimo dejanske milosti. Bog ne veleva kaj nemogočega, ampak zapovedujoč opominja, da storiš, kar moreš, in da prosiš, česar ne moreš, in pomaga, da moreš (Sess. 6. c. II). Sicer pa uči tudi sv. Avguštin: „Bog daje nekatere milosti, ne da bi bil proščen, kaker začetek vere, milost molitve in tem podobne, a druge milosti, kaker stanovitnost, da le, če zanjo molimo.“ (Priprava na smrt st. 265.)

d) Bog je na molitev navezal mnogo dobrot in čednosti. Molitev nas dela krotke, pohlevne, potrpežljive in mirne. Molitev daje človeku moč, da more prenašati slabosti bližnjega, ohraniti sv. čistost, pokoriti se ukazom višjih. Molitev je edino sredstvo, ki na tem svetu zadovoljuje naša srca. Ne pomagajo nam ne denar, ne bogastvo, ne zdravje, ne druge reči do stalne zadovoljnosti; to more dati le molitev. Molitev ima v sebi skrivnostno moč, ki spreminja žalost v veselje, nesrečo v srečo, telesno bolezen v dušni blager in večkrat tudi v telesno zdravje. Zato pravi sv. apostol Jakob: „Ako je kedo med vami žalosten, naj moli.“

5. Moliti mora vsaki človek.

a) Moliti morajo pravični. Korinčani so bili sv. Pavlu jako pri srcu. Večinoma so bili prav goreči in vender jim piše apostol, naj se strahom in trepetom delajo za svoje zveličanje (II. Kor. 7, 10). Sv. Tomaž Akv. pravi: „Po sv. krstu je človeku potrebna vedna molitev, ako hoče v nebesa; dasiravno so nam pri sv. krstu grehi odpuščeni, nam vender ostanejo še skušnjave, katerih ne moremo zmagati brez molitve“ (Ps. 3. qu. 39. n. 5.). — Sv. Alfonz dostavlja: Ako hočemo razumeti vzrok, je treba vedeti, da brez posebne pomoči božje ne moremo dolgo ostati v milosti, ker je veliko sovražnikov, ki nas napadajo. Sami smo tako slabi, da se jim ne moremo vstavljati, ako nam Bog ne da posebne pomoči poleg navadne, katero daje vsem, posebno pa le onim, ki ga zanjo prosijo. To svojo trditev naslanja sv. Alfonz na odlok sv. trident. zbora, ki je glede tega sledeče izrekel: „Ko

bi kedo rekel, da more opravičeni, ali brez potrebne pomoči božje ostati stanovitni do smrti, ali pa, da ž njo ne more, naj bo izobčen.“ (Sess. 6. de iustif. can. 10).

Molitev je torej tisto sredstvo, ki pravične v dobrem ohranjuje in jih kreпча, da morejo bojevati dober boj do konca in zmagati. Jezus uči: „Čujte in molite, da ne padete v skušnjavo“ (Mat. 26, 41). „Dokler moliš,“ piše sv. Avguštin, „bodi prepričan, da se božje usmiljenje ne bo obotavljalo pri-teči ti na pomoč.“

To potrjuje vsakidanja skušnja. Dokler kristjan vstrajno in goreče moli, je dober, pošten, krščanski in napreduje v popolnosti. Naj bodo skušnjave še tako hude, naj prihajajo od znotraj ali od zunaj, naj so tudi dolgotrajne, — kristjan, ki moli, stoji trdno in ne omahuje, ker ga dobra molitev podpira. Kaker hitro pa postane nemaren v molitvi, ali jo opuščja, ali le za silo nekaj opravi in še to raztreseno, se kmalu mlačnost vgnezdí v njegovo srce, peša in nazadnje pade, ker se ni opiral na trdno oporo goreče molitve. Brez molitve ni mogoče Bogu dopasti, zakaj resnično krščanskega življenja si niti misliti ne moremo brez molitve.

Tretjeredna duša! Že pri jutranji molitvi moli v ta namen, da bi te Bog čez dan ohranil v svoji milosti. Sv. Filip Nerij je vsako jutro molil k Bogu: „Gospod drži svojo roko nad Filipom, če ne te bo izdal.“

b) Grešnik mora moliti. Če zdihuješ v sponah greha, vedi, da ti nobena stvar ni bolj potrebna ko molitev. V sv. pismu beremo o mnogih grešnikih, ki so krenili na pravo pot, a o nobenem, ki bi se spreobrnil brez molitve. Prva beseda Davidova po grehu je bila skesana molitev: „Grešil sem pred Gospodom“ (II. Kralj. 12, 13). Razbojnik na križu je začel svojo pokoro z molitvijo: „Gospod, spomni se me, ko prideš v svojo kraljestvo“ (Luk. 23, 42). Sv. Pavel se je po spreobrnenju tri dni zaprl v neko hišo in je neprenehoma molil. Cestninar je v tempeljnu ponižno molil in je šel opravičen domov. Marija Magdalena je v solzah molila k Jezusu in je bila opravičena.

Če si grešnik, stori isto tudi ti, in ne boš več dolgo grešnik. Sv. Pavel ti daje srčnost, rekoč: „Približajmo se sè zaupanjem k sedežu božje milosti, da usmiljenje zadobimo“ (Hebr. 4, 16).

Ljuba duša, bodi prepričana, da se brez molitve ne moreš varovati greha, kaj še le v popolnosti napredovati. Na grešni zemlji živeti in ne grešiti, je silno težko. Sv. Bernard pravi: „Nikjer ni varnosti, ne v nebesih, ne v raju, še veliko manj na zemlji. V nebesih, v božji bliščobi so padli angeljji; Adam je padel v raju, v tem presrečnem kraju; Juda je padel v šoli Zveličarjevi.“

Brez molitve se torej človek ne more ohraniti v milosti božji, brez molitve ni resničnega spreobrnenja, ni prave pokore.

Tu vidiš, kaj ti je storiti, če si kedaj hodil po potu hudobije? Moliti moraš, dobro in veliko moliti, zakaj Bog daje milost spreobrnenja in pokore navadno le tistim, ki za njo prosijo. „Kateri ne prosi, tudi ne prejme“, pravi sv. Terezija.

Brez molitve ne boš nikoli prav spoznal svojih grehov, ne boš jih prav obžaloval, ne boš se jih prav spovedal in tudi ne boš stanoviten ostal v svojih dobrih sklepih. Če si grešnik, ali si bil kedaj grešnik, moli! Le molitev ti bo naklonila vreden sad pokore!

* * *

Moliti mora vsako pametno človeško bitje na zemlji; o tem smo vsi prepričani. Zato pa tudi vsi ljudje, ki imajo še nekaj vere in dobre volje, vsaj nekaj molijo.

Kralji in vladarji molijo, da prosijo blagostanja in mirnih časov svojim ljudstvom in deželam. — Duhovnik moli, da bi mogel sebe in sebi izročeno čredo prav voditi po potu zveličanja. — Predstojniki molijo, da morejo podožnim dajati dobre zglede. — Zakonski molijo, da bi mogli v edinosti in ljubezni ostati in za srečo cele družine skrbeti. — Samski molijo, da bi pri tolikih nevarnostih ne podlegli zapeljevanju sveta, mesa in hudobnega duha in bi mogli ohraniti strah božji in čednosti. — Kmet moli, da bi Gospod Bog blagoslovil sad zemlje. Rokodelec moli, da bi Najvišji podpiral njega in njegovo delo. Ni ga torej stanu, v katerem bi človek ne čutil potrebe molitve.

Zato pa gorje njemu, ki več ne moli! Še bolj gorje tistemu, ki je očiten nasprotnik molitve, ki je prevzet s tolikim napuhom in toliko slepoto, da misli, da bo onečastil svoj grešni jezik, če tu in tam opravi kako molitvico. Pomilovanja je vreden človek, ki noče moliti in brez skrbi naproti hiti svojemu pogubljenju. Ima uho, toda to uho je gluho za molitev; ima oko, toda to oko ne more pobožnega molivca videti; ima jezik, toda ta jezik več ne moli, in se tudi ne more zdržati psovk in zbadanj, ako samo slutiti, da je v njegovi bližini kedo, ki še kaj da na molitev. — Obžalovanja vredna zabloda, presv. rešnja in dragocena Kri Jezusova je bila zanj zastonj prelita.

Obračajte vsigdar prvo skrb na molitev! Vsi kristjani morajo biti molitveni, pred vsemi pa redovne osebe, katerim mora biti glavni namen, širiti pobožnost. Le dobro se poprimite te svete dolžnosti in dobro se priučite te največje umetnosti svetnikov; dosegli pa boste sè vstrajno vajo to le s pomočjo Sv. Duha in tega Duha si morate izprositi.

V. Moč molitve.

Molitev ima neizrečeno moč v sebi, samo če prav molimo in za prave reči prosimo. Sv. pismo nam nudi polno zgledov, ki pričajo o moči molitve.

1. Molitev nas dela Bogu dopadljive.

Nad vse prijetna je naša molitev Bogu takrat, kadar jo opravljamo s ponižnim srcem. Že pobožna Judita, junakinja stare zaveze, si je bila tega svesta, ko je zdihovala: „Molitev ponižnih in krotkih ti je vsigdar dopadla“ (Judit. 9, 16).

Kedor dobro moli, sam čuti, da je v prijaznosti z Bogom; zakaj zares dobrim molivcem je molitev nevsahljiv vir najčistejšega in najslajšega veselja.

Ko se je sv. Bernard, mejni grof badenski žarečega obraza povrnil od molitve k svojim, jim je navadno rekel: „Človek, ki hoče nadzemeljske sladkosti uživati, se mora v molitvi Bogu tako približati, kaker mora oni, ki ima voljo pogreti se, blizu stopiti k ognju“ (Krönes Lex. VI. 278).

2. Molitev nas družī z Bogom.

Molitev nas tesno sklepa z Bogom in sicer tem bolj, čim več in čim pobožniše molimo. Večje koristi od molitve ne moremo pričakovati, kaker je zedinjenje z Bogom. Molitev je namreč skrivnostna lestvica, po kateri stopamo k Bogu in se ž njim združimo. Kedarkoli pobožno molimo, se bližamo Bogu, občudujemo njegovo moč, njegovo ljubezen in dobrotljivost, se mu poklonimo kot svojemu Gospodu in Stvarniku, se mu zahvaljujemo za njegove darove, ki neprenehoma dohajajo iz njegove roke, se priporočamo njegovemu varstvu in ga prosimo, kar potrebujemo za čas in večnost.

Obratno se pa Bog poln ljubeznjivosti ozira na nas, posluša vsako našo besedo, govori na naše srce po notranjih navdihih in razsvetljenjih. On sam nas med molitvijo tolaži, podučuje, opozarja na napake, nas osrčuje in nagiba, da se mu izročimo brez pridržka.

Kolika moč je tedaj v dobri molitvi, ki nas razen sv. zakramentov najbolj družī z Bogom. Kako zelo si moramo prizadevati, da res dobro molimo t. j. da molimo vneto in skesanega srca.

3. Molitev obrača naša srca navzgor.

Ker nas molitev družī z Bogom, je čisto naravno, da se s pogosto vajo v molitvi tudi naše zemeljsko mišljenje prevstvarja v nebeško. Sv. Kri-zostom pravi: „Če se tisti, ki pogosto občujejo z modrimi možmi, v kratkem času vsled njih modrosti preobrazijo v čisto nove ljudi; kaj bo še le s tistimi, ki v svoji molitvi pogosto občujejo z večno in najvišjo modrostjo? Kako modri, čednostni, pobožni in trezni bodo postali po molitvi!“

Za molitev vnet kristjan se malo meni za dobrine in zabave tega sveta. Koliko takih zapusti svet, da v sveti samoti služijo Bogu. Drugi ostanejo v svetu, a se vsega poslužujejo tako, kaker bi se ne posluževali. Molitveni človek tudi v sredi sprijenega ljudstva ohrani pravične svoje misli in dela.

Kako pa z onimi, ki ne molijo več ali opravijo k večjem le še kako malo, pa vso raztreseno molitev? To so ljudje, ki imajo sicer srce, toda le za svet. Pripravljeni so odpovedati se Bogu in nebeškemu kraljestvu vsaki čas, ko bi le vekomaj mogli živeti tukaj na zemlji. — Kedor pa popolnoma opusti molitev, se poživini in uda vsem nagonom brezumne živali.

4. Dobro molitev Bog posluša in usliši.

Prerok Jeremija piše: „Kličī me, in jaz te bom uslišal“ (Jer. 33, 3). Zveličar zatrjuje: „Prosīte in se vam bo dalo; iščīte in bote našli, trkajte in se vam bo odprlo. Zakaj sleherni, ki prosi, prejme in kateri išče, najde“

in kateri trka, se mu bo odprlo“ (Mat. 7, 7—8). Ninivljanom je Bog prizanesel zaradi njih molitve, cestninarju v tempeljnu je odpustil njegov greh, ker je molil, tudi nam bo dal, če le prav molimo in molimo z dobrim namenom. Zato pravi Gospod: „Prositate karkoli hočete, in zgodilo se vam bo“ (Jan. 15, 7). „Zavoljo te obljube božje,“ trdi sv. Hilarij, „ima molitev toliko moč pri Bogu, da ga takorekoč sili podeliti nam vse milosti, za katere ga prosimo.“

Z ozirom na Boga smo vsi ljudje sami berači, ali v naši moči je, da postanemo bogati. Ako prosimo Gospoda milosti, nam jih bo dal; ako prosimo veliko milosti, nam jih bo dal veliko. Sv. Jakob zagotavlja: „Ako kedo izmed vas potrebuje modrosti, naj jo prosi od Boga, kateri daje vsem obilno in ne oponaša, in mu bo dana“ (Jak. 1, 5). Sv. Alfonz uči, „da Gospod deli s polnimi rokami vsem, ki ga prosijo in še več, kaker ga prosijo. Vsem daje obilno in ne oponaša t. j. ne očita nam storjenih grehov in zdi se, da je pozabil vse krivice, ki smo mu jih storili“ (Pripr. na smrt 262). Po pravici lahko trdi sv. Bernard, „da nam Bog vselej, kedar prosimo, ali podeli zaproseno milost, ali pa nam da drugo še koristnišo.“ Molitev je torej sredstvo, sprositi od Boga vse, kar potrebujemo za ta in oni svet, zase in za druge.

Prav posebno si z dobro molitvijo pridobimo potrebno spoznanje in razsvetljenje v takih rečeh, ki tičejo dušno zveličanje, in sicer tako, da ima v nekem pogledu in v gotovi meri več uspeha molitev kot učenje samo. Oba velika učenika sv. Cerkve, sv. Bonaventura in sv. Tomaž, sta trdila, da se imata za svoje dušne proizvode več zahvaliti molitvi ko učenju.

5. Posebno močna je molitev svetnikov.

Da je molitev pravičnih vir blagoslova božjega ne le za posamezne osebe, marveč za cele občine, narode, mesta in dežele, o tem so bili pričani sveti možje. Sv. Krizostom pravi: „Povedati vam hočem, kako pogosto so bila mesta in ljudstva obvarovana pogina po molitvi pravičnih. Od tod prihaja, da pobožne in popolne duše molijo ne le za se, temveč tudi za splošne in javne zadeve n. pr. za spreobrnjenje celih dežel, za povišanje sv. Cerkve“ itd. (Serm. 2. de orat.).

Kraljica Estera je z molitvijo oslobodila svoje že na smrt obsojeno ljudstvo. Molitev je dala Juditi moč zoper strašnega Holoferna, ki je žugal podjarmiti vso judovsko deželo. Sv. Monika je sè svojo molitvijo spreobrnila svojega sina Avguščina in dala Sv. Cerkvi velikega cerkvenega učenika.

Pri svetnikih sploh opazamo, kolike čudeže so delali z molitvijo, in Bog je njih prošnje skorej vselej uslišal. Od kod to, da je imela molitev svetnikov toliko moč? Od tod, ker so vsigdar spolnjevali božjo voljo. Kaker Kristusu je bila tudi njim volja nebeškega Očeta nad vse. Svetniki niso družega iskali, kaker da se ž njimi, nad njimi in po njih vselej spolnuje sveta božja volja. Ker so spolnjevali božjo voljo, je pa tudi Bog spolnjeval njihovo.

Molitev pravičnih je imela pa tudi zato toliko moč, ker so bili nad vse ponižni. Če je Bog njih molitev uslišal in na njih prošnje čudeže delal, so sami nad tem strmeli in niso mogli umeti, kako se more njih posluževati ko orodja za svoje svete namene. Nad njimi se v polni meri spolnujejo besede sv. Avgušтина: „Molitev pravičnega je nebeški ključ; naše prošnje se k nebesom vzdigujejo, iz nebes pa prihaja božje usmiljenje.“ Zato pa tudi sv. Jakob brezpogojno trdi: „Molitev pravičnega ima veliko moč (Jak. 5, 16).

Bl. Ivana arška, devica orleanska, je bila od malega prav pobožna deklica. Ko so Angleži napadali drago domovino, je krvavelo njeno srce, in ko so prodrli do lepega Orleana, se mlada 17 letna pastarica zateče k goreči molitvi in neprenehoma prosi Križanega na pomoč. Vtopljen v pobožno molitev, sliši nekega dne glas, ki jo spodbuja, naj zagradi za meč in se bori zoper sovražnika. Pobožna devica sledi temu glasu. Iz bližnjega grada si priskrbi viteško opravo in se ponudi kralju Karlu VII. v vojaško službo. Kralj je po daljšem obotavljanju temu mlademu vitezu področil 3000 mož, da jih pelje zoper sovražnika. Nihče ni slutil, da bije pod to viteško opravo junaško, žensko srce. Sveta devica je sè svojimi vojaki prisilila Angleže, da so morali Orlean zapustiti in se umekniti noter do morja. Junaška Ivana je celo vjela angleškega poveljnika, grofa Sufolškega. Pri kronanju kralja v Remsu je izpovedala, da je njena naloga dovršena, in hotela se je umekniti v tiho samoto, zlasti ker so že vsi vedeli, da ta hrabri vitez ni mladenič, pač pa dekle. Kralj prisili devico k nadaljni službi; ker pa to ni bilo več po božji volji, jo je bojna sreča zapustila. Padla je Angležem v roko, ki so jo proglasili za čaroynico in so jo l. 1431. na grmadi sežgali. Kaker je bilo celo njeno življenje nedolžno in čednostno, tako sveta je bila tudi smrt. Še v zadnjih trenutkih je tako goreče molila k Bogu, da so bili vsi pričujoči ginjeni do solz. Neprestano je klicala ime — Jezus —, in s tem sv. imenom v srcu in na jeziku je 19letna devica zapustila ta nehvaležni svet. Sv. Cerkev jo je prištela med svetnike.

Glejte, kako mogočna je molitev, če prihaja iz pravičnih src. David primerja tako molitev dišečemu kadilu. Hvalevredna je med kristjani navada, da se pravičnim radi priporočajo v molitev. Molitev pravičnih v resnici prebije oblake in prinaša božji blagoslov ne le posameznim, ampak celim narodom in deželam.

6. Molitev nas utrjuje zoper skušnjave in greh.

Sv. Bernard pravi: „Moč pekla je velika, toda molitev je močnejša, ko vsi hudobni duhovi, to pa zato, ker si duša z molitvijo zagotovi božjo pomoč, ki daleč presega vsako ustvarjeno moč.“ Naj vas torej skušnjava še tako obletava, naj vas viharji strasti še tako obdelujejo — ne zgubite srčnosti. Zatecite se v pravem času k molitvi; dokler zaupno molite, ste nepremagljivi. Ko bi se kristjani v vsaki hujši skušnjavi zatekali k molitvi, bi bili pri njih večji grehi izključeni; če nas skušnjave tu in tam zmagujejo, je tega kriva naša nemarnost do molitve. Od tod Gospodov opomin: „Čujte in molite, da ne padete v skušnjavo!“ (Mat. 26, 41) in prošnja v očenašu:

„Ne vpelji nas v skušnjavo!“ Sv. Lavrencij Justin je mnenja, „da satana nobena reč bolj ne zbega, ko pogosta molitev, ker ga prav tako martra, kaker pekel.“

Da, molitev je najizdatniše sredstvo zoper skušnjave sploh, posebno pa zoper nečiste skušnjave. Ravno na te skušnjave merijo Jezusove besede: „Ta rod se ne izžene drugače, kaker le z molitvijo in postom“ (Mat. 17, 20).

V knjižici „Krščansko devišstvo“ (str. 40) dajejo pobožni škof Slomšek krasne nauke, ki tičejo skušnjave ženske mladine; pišejo namreč: „Druga prijateljica deviškega stanu je goreča molitev v veselju in žalosti, v skušnjavah in težavah. Sveta čistost je božji dar, in nihče ne more biti zdržen ali čist, ako mu Bog ne da“ (Modr. 8, 21).

Prava srčna molitev pa izprosi čistost in jo varuje. Ako te obhajajo hude skušnjave in se jih ne moreš ubraniti, začni moliti in bežale bodo od tebe. Ako si v nevarnosti smrtnega greha, strašnega greha in nimaš druge pomoči, le samo zdihljive molitve pošlji k Bogu, rekoč: Pomagaj, Gospod, da se ne potopim, in ne bo te premagala vsa peklenska moč. Tudi Jezus je molil na Oljiski gori v svoji smrtni bridkosti, in molitev je izročil vsem svojim učencem in učenkam za pomoč: „Čujte in molite, da v skušnjavo ne pridete, zakaj duh je sicer voljan ali meso je slabo“ (Mat. 26, 41 str. 40).

Umestne so tukaj besede sv. Krizostoma, ki piše: „Če hudič vidi, da smo oboroženi z molitvijo, beži od nas, kaker bežijo roparji s ceste, ko vidijo prihajati oborožene vojake.“

7. Molitev množi čednost in vodi k popolnosti.

Po naravi smo za vse dobro leni in malo dovezetni. Spolnjevanje verskih in stanovskih dolžnosti, kaker tudi vaja o krščanskih čednostih nam povzroča dosti težav. Podobni smo čolnu, ki ga žene voda sama navzdol. Zaradi tega je sv. Frančišek svoje telo imenoval osla, katerega je treba vedno imeti na uzdi, da ne postane razbrzdano in nesposobno za dobra dela. Ta uzda je molitev, ki nas dela sposobne, da rastemo v dobrem pri vsi svoji slabosti.

V tem zmislu spodbuja sv. Terezija k pogosti molitvi. Kedor je enkrat začel z vajo v molitvi, naj je več ne opusti, pa naj se zdi, da je še tako polna napak. Ona je edino sredstvo, ki dovede človeka do poboljšanja. To govorim iz lastne skušnje. Le molitev je bila pot in vrata k vsem velikim milostim, ki mi jih je razodel Gospod, in brez tolažbe me Bog nikoli ni odpustil od sebe. O da bi pač nikedar ne zastrli teh vrat in tega pota! Potem bi ne vedela, na kak način bi mogli še prejemati milosti od Boga“ (Scherer Lex. II. str. 38).

Če smo utrujeni in slabi, vzamemo hrano in telo se hitro opomore. Tako je tudi z našo dušo. Ko duša začne pešati, jo je treba podpreti z molitvijo; molitev jo zopet vsposobi, da more vstrajno hoditi po potu čednosti.

Starim je molitev potrebna, pa tudi mladi morajo pridno moliti, če hočejo dobri ostati. Mlada rastlina potrebuje vlage, toplote in svetlobe, da se more lepo razviti. Kar je rastlinici vlaga, toplota in svetloba, to mora mladini biti molitev. Sv. Duh odkriva v sv. pismu studenec, iz katerega naj bi sle-

herni mlad človek globoko zajemal; studenec ta pa je molitev; pravi namreč: „Ko sem še mlajši bil, predno sem bil zašel, sem modrosti očitno iskal v molitvi; prosil sem jo pred tempeljnom in do konca jo bom iskal. In ona je cvetela, kaker zgodnji grozd; in moje srce se je nje veselilo“ (Sir. 51, 18—20).

Tukaj Sv. Duh sam označi studenec čiste vode, kamer naj hodi človek zajemat v svojih mladih letih. Molitev torej je tisti studenec, ki pospešuje v mladi duši čut za pravo krščansko življenje.

Oče vpraša sina, ki se je odpravljaj na tuje: „Ali imaš vse za pot?“ — „Vse, samo potnega lista ne,“ odgovori sin. „Na, tu imaš potni list, ki ti bo pomagal skozi vse dežele,“ odvrne oče in pri tem potisne sinu v roke molitvenik rekoč: „Če boš pridno molil, te Bog nikoli ne bo zapustil; on bo s teboj in te bo vodil po vseh tvojih potih.“ Prav je imel modri oče. Čednost brez molitve je pri mladini povsem nemogoča; zakaj po nauku sv. Avguština zna le oni prav živeti, ki zna tudi prav moliti. Po dobri molitvi postajamo vedno boljši, pobožniši, čednostniši; dobra molitev nas spopolnuje, posvečuje. Sv. Janez Klimak imenuje molitev „hrano vseh čednosti.“ Sv. Nilj je pisal prijatelju: „V veliko korist nam je, če občujemo s kakim pobožnim možem, še veliko več nam koristi prijateljsko občevanje z Gospodom vseh stvari v molitvi.“

8. Molitev nas tolaži v nadlogah.

Rimski cesar Marko Avrelij je vdaril l. 170 po Kr. z vojsko na ljudstva današnje Moravije. Sovražnik ga pa zvabi v tesno dolino in ga obkoli. Vsled neznosne vročine in dolge hoje so bili vojaki do skrajnosti utrujeni in silno žejni, a vode ni bilo nikjer. Tu popadajo krščanski vojaki, katerih je bilo v tisti legiji že lepo število, na svoja kolena in goreče prosijo pomoči. In glej! Začne se vzdigovati teman oblak; kmalu nato se vlije ploha. Vojaki lovijo vodo v svoje čelade in razne posode; v kratkem so bili tako pokrepani, da so naskočili sovražnika in ga pognali v beg. Ta legija se je od tega časa dalje imenovala „legio fulminatrix“ t. j. legija groma in bliska (Euseb. hist. eccl. Lib V. c. 5).

Iz tega zgodovinskega dogodka vidimo, kako resnične so besede psalmistove, ki poje: „Klič me ob dnevu stiske; otel te bom in me boš častil“ (Ps. 49, 15). In kako ljubko nas Jezus sam vabi, naj v nadlogi k njemu po- hitimo: „Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi in jaz vas bom poživil“ (Mat. 11, 28).

Koliko laglje je človeku pri srcu, če dobi prijatelja, kateremu more zaupno potožiti svoje križe; koliko bolj potolažen bo še le veren kristjan, da sme v molitvi Bogu samemu razodeti vse nadloge, ki ga tarejo.

Ko je Jezusa na Oljiski gori obšla neizrekljiva žalost, je šel molit. Kralj David spričuje o sebi: „V stiski sem klical v Gospoda in Gospod me je uslišal“ (Ps. 117, 5). Sv. Pavel se je v vseh težavah zatekal k molitvi. On piše: „Bog nas tolaži v slednji naši nadlogi, da moremo tolažiti tudi nje ki so v mnogi stiski, s tolažbo, s katero smo tudi mi od Boga potolaženi“ (II. Kor. 1, 4).

Zakaj so svetniki tako srčno prenašali vse bridkosti in zoprnosti bednega zemeljskega življenja? Zato ker so ravnali po opominu apostolovem: „Je kedo mej vami žalosten, naj moli“ (Jak. 5, 13). Slomšek pišejo: „Obilno, preobilno veselja zavživa vsaka bogoljubna devica, kaker sploh vsak pobožni človek pri opravljanju molitve in sv. premišljevanja. V tem oziru pač ni treba nobenega razlaganja in dokazovanja. Saj ste že okusili, kako sladek je Gospod“ (Kršč. Dev. str. 79).

9. Molitev nam zagotavlja stanovitnost v dobrem.

Nekateri trdijo, da se nahajajo v naravi taka zdravila, ki so zoper vse bolezni in morejo ozdraviti vsako bolezen. Posebno moč pripisujejo česnju; skušeni možje so v njem odkrili moč zoper 63 bolezni. Če je res tako, se da po vsi pravici dvojiti.

Poznamo pa neko duhovno rastlino, ki je v resnici zoper vse dušne in časih tudi telesne bolezni in ta rastlina se imenuje molitev. Jezus sam trdi o nji: „Vse karkoli prosite v molitvi, ako verujete, bote prejeli“ (Mat. 21, 22).

Posebno nam je molitve treba, če hočemo v dobrem stanovitni ostati do konca življenja. Milosti stanovitnosti si ne zagotovimo ne s čednostmi, ne z dobrimi deli, ampak edino z molitvijo. — Sv. Tomaž Akv. pravi: „Če je kedo z milostjo opravičen, mora Boga prositi za milost stanovitnosti, da se more do konca življenja hudega varovati. Zakaj mnogim se podeli milost (opravičenja), katerim se pa ne podeli vstrajanje v milosti.“

Bog dela z nami tako, kaker so delali v stari dobi prebivavci balearskih otokov. Da bi svoje sinove vsposobili za dobre strelce, so jim dali v roke strelsko orodje rekoč: „Otrok moj! Glej tu kruh; če ga hočeš imeti in jesti, prav! le pridno vanj pomeri puščico in ko ga zbiješ na tla, bo tvoji!“

Podobno nam govori Bog: „Poglej,“ pravi, „moja milost in pomoč ti je na razpolago vsako uro, vsaki trenutek; ako jo hočeš imeti, dobro meri t. j. dobro in vedno moli v ta namen, da bi mogel v dobrem do konca stanovitni ostati.“

Molitev je tedaj tisto edino sredstvo, brez katerega ni stanovitnosti do konca. Na to tudi namigavajo Jezusove besede: „Čujte tedaj, in molite vsaki čas, da bote vredni najdeni vsemu temu ubežati, kar se bo godilo in stati pred Sinom človekovim (Luk. 21, 36).

Če torej marljivo molimo, bomo dosegli najpotrebnišo milost, ki je milost vseh milosti, namreč: sveta stanovitnost v dobrem do smrti in ž njo nebeško blaženost.

Kako močna je potemtakem molitev, ki rodi toliko bogatih sadov. — O da bi bili o tem prepričani vsi bravci Cvetja in bi se nikoli ne dali begati od takih novodobnih kristjanov, ki smatrajo molitev le za zgubo časa in nekako pobožno lenobo! V njih grozen strah jim bo še le smrt odprla duhovne oči in spoznali bodo svojo zmoto, a najbrže prepozno!



Tretji red daje dušnemu pastirju veliko duhovnega veselja.

(Po P. Remigiju Schulte priredil P. Filip Benčič).



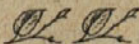
le dušni pastir tretji red dobro vodi, če odstrani vse tiste, ki zares ne spadajo vanj, če gleda trume pobožnih obhajancev, vso dobro urejeno organizacijo svojih tretjerednikov, mora reči: „Srečni dušni pastir, ki ima tretji red v župniji.“ — V tretjem redu najde umevanje za svoje dušnopastirsko delo, najde voljne, poslušne ljudi za svoje prošnje, želje in opomine, v njem ima armado molivcev, apostole za vsakeršno dobro misel. — Skrbi mu tretji red ne dela posebnih. —

Kaj pa vobče dela sive lase in veliko skrbi dušnemu pastirju?

1. Prazna cerkev pri nedeljski božji službi. Kedo mu polni cerkev? Tretji red.
2. Prazna obhajilna miza? Kedo pristopa najbolj pridno k mizi Gospodovi? Tretjeredniki.
3. Razposajena, zanemarjena mladina. V hišah tretjerednikov vlada red in pobožnost.
4. Plesi, razuzdane zabave. Tretji red se ogiba plesišč in šumnega veselja.
5. Nespodobna noša? Tretjerednice se oblačijo spodobno.
6. Grešna znanja, divji zakoni. Tretjeredniki žive v stanovski čistosti in je niti v besedi ne omadežujejo.
7. Slabe knjige in časopisi? Tretji red vsega tega ne trpi.
8. Sovraštvo mej sosedu? Tretjeredniki so otroci miru in ljubezni.

Zares, tretji red je veselje dušnega pastirja; nikoli ga ne zapusti v njegovih potrebah. Cerkev bi rad popravil, to in ono bi napravil. Tretji red mu pomaga z veseljem. Slovesno bi obhajal kako pobožnost. Tretji red prihiti v gostih trumah. Za časopise bi agitiral. Tretji red se žrtvuje. Tretjeredniki bodo v vsem dobrem pomagali.

Če hoče dušni pastir v svojem pastirovanju ko plačilo za svoj trud duhovnega veselja — naj ustanovi v svoji župniji tretji red, če ga še nima, če ga pa že ima, naj ga goreče vodi.



Tretji red prinaša blagoslov za društveno delo duhovnikov.

(Po P. Remigiju Schulte priredil P. Filip Benčič).



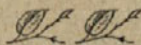
lede društvenega dela omenim tukaj troje: 1. Društveno delo je potrebno. 2. Društveno delo prinaša dušnemu pastirju veliko težav. 3. Sadovi tega dela pogosto razočarajo dušnega pastirja. Pridejal bi še 4. Pri društvenem delu ne prezirajmo tretjega reda, potem bomo lažje in z boljšim uspehom delali.

Nihče med nami ne dvoji o potrebi društvenega dela. Pa o tem bi lahko včasih dvojili, če ne hodimo tu in tam več mi k mladini, k igri in športu, v gostilno in gledališče, ko pa ta mladina k nam prihaja,

k pridigi in krščanskemu nauku, k spovedi in sv. obhajilu. — Pri društvih se lahko zgodi, da se duhovnik zdela, malo število dobrih udov žrtvuje svoj čas, svoje moči in veselje domačega družinskega življenja, mej tem pa ima večina udov zabavo za glavno stvar, pa še s tem zadovoljni niso; na to pa niti ne mislijo, da bi poslušali nauke voditelja, mesečno sprejemali sv. zakramente in da bi pri res katoliškem delu sodelovali.

Vse drugače pa je, če se tretji red dobro oskrbuje. Tretji red je ali glavno društvo, ki ima druga društva za svoje odseke, ali pa je tretji red zraven stanovskih organizacij. Potem pa nudi in vežba ta stanovskim organizacijam najboljše člane, ki delujejo v pravem katoliškem smislu, ki odvzamejo dušnemu pastirju marsikatero delo, in sè svojim vplivom skrbijo, da stanovska društva ne postanejo preposvetna. Sv. Oče Pij X. so rekli, naj tretjeredniki ne delajo proti katoliškim organizacijam, ampak naj ž njimi sodelujejo. Tretjeredniki naj vstopijo v že obstoječe organizacije in naj bodo tam najboljši člani. Koliko dušnih pastirjev se pritožuje, da ne prinaša delo v organizacijah vedno zaželjenega sadu. Opozoril bi dušne pastirje na sredstvo, gojiti tretji red. Poagitirajte v svojih društvih za tretji red, povejte jim, da obstoji tretji red, da je dober, lep, da je primeren našim razmeram, da bodo po besedah Benedikta XV. člani kat. društev tudi člani tretjega reda.

Hvala Bogu! V Mariboru je mnogo društev na cerkveni podlagi: „Društvo katoliških pomočnikov“, tri konference „Družbe sv. Vincencija“, „Društvo katoliških gospè“, „Katoliško delavsko društvo“, „Marijanišče“, ki podpira katoliške služkinje, „Društvo katoliških mojstrov“, „Marijina kongregacija učiteljic“, „Moška Marijina družba“, „Gospejna Marijanska kongregacija“, „Dijaška Marijanska kongregacija“, „Mladeniška družba“, „Dekliška družba“ — pri vseh so zastopani tudi udje tretjega reda, še najmlajša organizacija „Omladina“ ni brez tretjerednika. — Le za „Orle“ ne vem, če imajo katerega tretjerednika. Pred leti sem vedel za enega, pa je že umrl. Za „Orlico“ le eno vem.

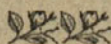


Božje srce.

Hostije bele skrivnostna zavesa
nežno zastira najvišje nebo,
žarkov ne vidi telesno oko,
bliski ne švigajo, grom ne pretresa
tihih prostorov . . .

Bodi pozdravljeno, Srce ljubeče!
Venec te moli ponižnih duhov,
lješ na svoje sladak blagoslov,
nudiš zaklade svetosti in sreče
dušam človeškim.

Hočeš med nami do konca ostati,
Cerkve središče, o božje Srdcé,
besno nevere je črno morjé,
ali močnejši prameni so zlati
tvoje ljubezni.



Za praznik sv. Antona Padovanskega.



v. Anton je ljubljenec in pomočnik celega sveta. K njemu se zatekajo vsi: gospodarji za srečo pri njihovih podjetjih, gospodinje za blagoslov v njihovih zadevah, trgovci, obrtniki, delavci iščejo pri njem pomoči in še celo neveste in ženini se mu obilno priporočajo. Ni čuda, da je pri tako splošnem češčenju in mnogostranski pomoči sv. Antona, tudi nas obšla misel: Kaj če bi se pri nabiranju prispevkov za novo cerkev sv. Frančiška obrnili na sv. Antona s prošnjo, naj nam pomaga zidati hišo našemu skupnemu duh. očetu? Za uboge nabira kruh, jedila, obleko, obuvala in drugo potrebno, kmetom zdravi živino, pomaga na polju in v gozdu, nesreče odstranjuje, pogosto pomaga čudežno, zgubljene stvari vrača itd. itd. Ali ne bi mogel sv. Anton nagniti kake osebe, katerim je pomagal, da bi darovale za novo cerkev sv. Frančiška nekaj opeke ali apna, cementa, lesa itd.? Ali da bi dale za enega zidarja za en dan ali celo teden dni? Morebiti bo sv. Anton to delo in ta način zelo rad podpiral in raje pomagal v raznih potrebah? Poskusite in če se bo obneslo, nam sporočite. Mi bomo pa na praznik sv. Antona opravili za te vrste dobrotnikov nove cerkve eno sv. mašo pri altarju sv. Antona, eno pa pri altarju sv. Frančiška za druge dobrotnike.



P. MAVRICIJ O. CAP.

Leto poskušnje in redovna obljava.

(Vodilo, I. 4. in III. 5.)



dnem vstopa v tretji red in s preobleko začne novinec ali novinka važen čas, — „letu poskušnje“. Po letu poskušnje napravi nanovo sprejeti redovno obljava. O poskušnji in obljudi določa prvo poglavje Vodila: „Kedor stopi v tretji red, naj bo eno leto na poskušnji; potem naj se z obljudo zaveže, da bo spolnjeval božje zapovedi, da bo pokoren sv. Cerkvi ter da bo zadostil, ako se kaj pregreši v tem, kar je obljudil.“ Oglejmo si malo natančneje poglavne stvari o letu poskušnje in o redovni obljudi tretjerednikov.

1. Leto poskušnje ali novicijat.

Tretji red je več ko cerkvene bratovščine ali družbe; tretji red je pravi red in tretjeredniki so pravi redovniki. Kaker pa mora vsak, ki stopi v kak red, biti eno leto na poskušnji ali v novicijatu, predno ga red popolnoma sprejme in prizna za svojega člana, tako mora tudi tisti, ki hoče biti tretje-

rednik, eno leto preživeti na poskušnji in še le potem postane popoln in pravi član tretjega reda. V prvem letu poskuša tretji red novinca, novinec pa tretji red in njegove dolžnosti. Zato je leto poskušnje velike važnosti za tretji red in za novinca.

Predvsem je dolžnost voditelja, da novince dobro pouči o bistvu, namenu, pomenu, dolžnostih in dobrotah tretjega reda ter jim razloži temeljne nauke za duhovno življenje. Voditelj, ki hoče imeti dobre in vzorne tretjerednike, jih mora v letu poskušnje vzgojiti. Ta poduk za novince naj ne bo v cerkvi ampak v kaki izbi ali dvorani ali zakristiji, kjer se lahko voditelj z novinci pogovarja in dobi ves poduk značaj bratovskega sestanka.

Poleg tega pa morajo člani predstojništva pridno paziti na obnašanje in življenje novincev. Ako bi ta ali oni novinec ne kazal prav nobene gorečnosti, ne bi hodil vsaki mesec k sv. obhajilu in k redovnim shodom, ali bi očitno zanemarjal tretjeredne dolžnosti ali pa celo dajal drugim pohujšanje, je sveta dolžnost vsakega dobrega tretjerednika, da to naznani voditelju in predstojništvu. To ni nobeno tožarenje, ampak to je skrb za čast in ugled, prospeh in blager tretjega reda. V tretjem redu morajo biti samo vzorni kristijani in zato mora voditelj vedeti, ali so novinci res vredni, da jih pripusti k redovni obljudi. V letu poskušnje mora vodstvo tretjega reda vsaj približno spoznati značaj in lastnosti tistih, ki bi radi postali tretjeredniki. Voditelj mora jako paziti, da ne pripušča k obljudi mlačnih, zanikrnih in nevrednih novincev. Boljše je, da ni nobenih tretjerednikov in sploh nobenih redovnikov, kaker da bi bili taki, ki ne spolnjujejo svojih dolžnosti in so ljudem v spotiko.

Pa tudi za vsakega novinca ima leto poskušnje velik pomen. V prvem letu svojega redovnega življenja naj se tretjerednik dobro seznanj z redovnim vodilom in se privadi izpolnjevati tretjeredne dolžnosti. Zato mora vsak novinec večkrat prebrati redovno vodilo, pridno se vdeleževati redovnih shodov in poduka za novince, vestno opravljati redovno molitev in vsaj enkrat vsaki mesec prejeti sv. obhajilo. Kakršen je tretjerednik prvo leto, tak ostane navadno potem do smrti. Leto poskušnje je za tretjerednika najvažniše leto.

Trajati pa mora poskušnja celo leto in bi bila redovna obljudba neveljavna, če bi jo kedo napravil le en dan pred dovršenim letom poskušnje. Samo tisti, ki bi za smrt zbolel, sme napraviti obljudo pred končanim letom poskušnje. Če pa pozneje zopet ozdravi, mora poskušnjo dokončati in potem obljudo ponoviti. Ako bi kedo v letu poskušnje odložil redovno obleko, opuščal redovno molitev in shode z namenom, da noče več biti v tretjem redu, pretrga s tem letu poskušnje in mora znova začeti novicijat. Ni pa treba, da bi bil še enkrat preoblečen, ampak zadostuje, da začne kar sam zopet spolnjevati redovne dolžnosti.

2. Redovna obljudba.

Po končanem letu poskušnje je vsak novinec, ki misli ostati v tretjem redu, dolžan napraviti obljudo. Kedor bi obljudo odlašal, bi se svojim od-

lašanjem pokazal, da mu za tretji red ni mnogo mar. Kedor pa že v začetku svojega tretjerednega življenja kaže mlačnost in zanikrnost, ne bo pozneje nikedar postal dober tretjerednik. Zato je najbolje, da se taki, ki po dovršenem letu poskušnje ne pridejo delat obljube in se sploh nič ne javijo, po preteku dveh mescev črtajo iz tretjerednega zapisnika.*)

Vsak novinec naj po mogočnosti napravi obljubo v tisti skupščini, v kateri je bil sprejet. Veljavna pa je obljuba seveda tudi v vsaki drugi skupščini.**)

Z obljubo postane novinec pravi ud tretjega reda in se na poseben način posveti bogoljubnemu življenju. Pri obljubi se tretjerednik zaveže, da bo ves čas svojega življenja natančno spolnjeval božje in cerkvene zapovedi ter vodilo tretjega reda.

Ker je tretjeredna obljuba nekaj preišljenega in prostovoljnega, zato se spodobi, da vsak tretjerednik res tudi natančno in vestno spolnjuje, kar je Bogu obljubil. Vender tretjeredna obljuba nikogar ne veže pod grehom. povdarja vodilo samo, ki pravi (III, 5): „Kedor bi ne spolnjeval tega vodila, naj ve, da nima zato nobenega greha, razen če stori kaj takega, kar je tud zoper božje in cerkvene zapovedi.“

S tem pa ni rečeno, da bi tretjerednik lahko zanemarjal svoje redovne dolžnosti, češ saj ni greh, če ne spolnujem vsega. Čemu je pa potem stopil v tretji red in napravil obljubo, če ne misli biti dober tretjerednik? Kedor lahko mišljeno zanemarija svoje tretjeredne dolžnosti, škoduje sam sebi, ker se s tem oropa milosti in dobrot tretjega reda, drugim je pa v spotiko in slab zgled.

* * *

Iz vsega tega je razvidno, kako velikega pomena je za tretjeredno skupščino, da posveti novincem največjo skrb in jih dobro pripravi za redovno obljubo. Kjer leto poskušnje in redovno obljubo prav umevajo in jo imajo za važno stvar, je skupščina gotovo v najlepšem razvoju in cvetju. Seveda se morajo tudi novinci prizadevati, da takoj v prvem letu svojega redovnega življenja dobro spoznajo svoje redovne dolžnosti ter se z veliko gorečnostjo pripravljajo na sv. obljubo. Vsi tisti pa, ki že imajo obljubo, naj se večkrat spominjajo, kaj so Bogu obljubili. Dobro in koristno bi bilo, če bi vsaj parkrat na leto svojo redovno obljubo ponovili in se tako še bolj utrdili v svojem redovnem poklicu. Vsem tistim, ki svojo redovno obljubo natančno in vestno spolnjujejo, pa veljajo besede: „Ako bote to spolnjevali, vam obljubim od strani božje večno življenje.“

*) Pred nekaj leti je bilo na skupni seji voditeljev za to določeno pol leta. (Ured.)

***) Voditelji naj pa nikoger ne sprejmejo in ne pripustijo, če niso za to tehtni razlogi. (Ured.)



Dr. P. ANGELIK TOMINEC.

Bodi svetloba.

19. ugovor: Vere ne obsojam, pač pa verski fanatizem duhovnikov.



Te vrste obsodbe in trditve ponavljajo prav pogosto nasprotniki naše vere in so vsakidanja hrana veri nasprotnih časopisov. Ako duhovnik pravi: Teh in teh listov nikari brati, njihovo pisanje je tako, da v bravcu nehoti budijo verske dvojbe ali mu vero celo vzamejo, poleg tega so notri romani in novice, ki vzbujajo čutnost in bravca nagibajo k grehu. Ako pove duhovnik kaj takega na pridržnici ali drugod, pravijo nasprotniki, da je fanatičen. Ako graja pohujšljive slike v izložbah in slabe predstave v kinih in gledališčih ter vernike pred njimi svari, tedaj zopet pravijo, da ne razume umetnosti in da je fanatičen. Lahko bi naštel še več zgledov, pa bodi dovolj.

Ako duhovnik ravna po vesti in opozarja vernike na Jezusov nauk, tedaj je lahko vedno zagotovljen, da bo prej ali slej naletel na očitane, da je fanatičen. Beseda fanatik pomeni človeka, ki je prenapet v svojih nazorih, ki nori za svoja načela in ni torej nič kaj posebno časten priimek. Oglejmo si danes stvar nekoliko bližje, da bomo spoznali ali tak človek, naj si je že duhovnik ali svetni človek, v resnici zasluži očitek blaznosti in prenapetosti, ker se poteguje za spolnjevanje Jezusovega nauka.

Vzrok tega „fanatizma“ ali bolje povedano gorečnosti je čisto priprost; ta gorečnost temelji v pravi, trdni veri in globoki krščanski ljubezni, ki je doma v katoliški Cerkvi in je najboljše znamenje, da je ona edino prava Kristusova cerkev.

Rekel sem, da sta trdna in globoka krščanska ljubezen tisti vir, iz katerega si moramo razlagati ves takoimenovani „fanatizem“ katoliške vere. Kako to? Glej! Če ima kedo trdno vero, predvsem če trdno veruje, da je Kristus Bog in večna Resnica, ki ne more goljufati ne goljufan biti, tak veruje in sluša Kristusa, ki je rekel: „Pojdite in učite vse narode in krščujte jih v imenu Očeta in Sina in Sv. Duha“ (Mat. 28, 19). On ve, pa tudi veruje, da so bile te besede izrečene pred vsem duhovnikom, potem pa drugim vernikom. Znanе so mu pa tudi besede istega Boga Kristusa: „Zgled sem vam dal, da tudi vi tako storite kaker sem jaz vam storil“ (Jan. 13, 15). Zdaj pa vprašam: Kako pa je oznanjeval Kristus vero in resnico? Je-li on morebiti nehal oznanjevati svoj nauk zato, ker so ga vrgli iz sinagoge, se je-li morebiti zbal pred pismaučeni in farizeji, ko so ga hoteli kamenjati? Je-li morebiti nehal govoriti in oznanjevati resnico, ko so mu javno grozili sè smrtjo? Ne! Vedel je, da se bo z resnico le malokomu prikupil, toda zavedal se je, da je zato rojen in je prišel na svet, da resnici daje pričevanje (Prim. Jan. 18, 37). Zato je nadalje pridigal in oznanjeval resnico, četudi so

se je Judje branili, četudi so ga zato preganjali. Gotovo bi ga bili pustili v miru, če bi se bil udal in bi bil nehal bičati napake judovskega ljudstva.

Ali je bil tudi Kristus fanatičen, zato ker se nasprotnikom ni udal, in se je iz ljubezni do resnice izpostavljaj smrtni nevarnosti? Ali je bil fanatik sv. Štefan, ker ni hotel nehati oznanjevati Kristusa, četudi so ga hoteli in so ga tudi v resnici kamenjali? Je-li so bili fanatiki tudi apostoli, ki se niso udali za povelji sinedrija, ter so neustrašeno dalje oznanjevali Jezusa, četudi so jih dali pretepati? Sv. Pavel pripoveduje sam o sebi: „Od Judov sem jih prejel petkrat po 40 eno manj. Trikrat sem bil sè šibami tepen, enkrat kamenjan, trikrat sem se z barko potopil — — — velikokrat na potih, v nevarnosti na vodah, v nevarnosti mej razbojnikih, v nevarnosti mej rojaki, v nevarnosti mej neverniki, v nevarnosti v mestu, v nevarnosti v samotih, v nevarnosti na morju, v nevarnosti mej lažnjivimi brati“ (2 Kor. 11, 24—26). In vendar kljub vsem tem nevarnostim smrti, katerim se je izpostavljaj, sv. Pavel ni nehal pridigati, ni nehal oznanjevati resnice mej Judi in pagani. Ali je bil morebiti zato sv. Pavel fanatik? Ali je bil blazen? Nikaker ne! Bil je goreč v ljubezni do Kristusa, vnet za resnico, poln ljubezni do bližnjega. Prav tako malo pa zaslužijo ime fanatik tisti, ki dandenes brez strahu pred ljudmi oznanjujejo Kristusa in njegov nauk.

Drugi vir tega katoliškega „fanatizma“ je pa globoka ljubezen do bližnjega. Trdna živa vera, ki jo ima in jo mora imeti vsak dober katoličan, uči: „Kedor veruje in bo krščen, bo zveličan; kedor pa ne veruje, bo pogubljen“ (Mark. 16, 16). Tukaj gre za usodepolno vprašanje zveličanja ali pogubljenja, večne sreče ali večne nesreče. Če prav ravna tisti, ki strežejo kužnim bolnikom, če razumeš mater, ki rada žrtvuje svoje življenje, da reši življenje svojemu otroku, niso li tisočkrat bolj hyale vredni tisti, ki žrtvujejo, oziroma ki so pripravljene žrtvovati isto za življenje duše, ki je neprimerno večje vrednosti ko telo? Tako ljubezen so imeli apostoli, ki so neustrašeno šli v smrt zaradi oznanjevanja sv. vere. Tako ljubezen je imel Kristus sam, ko je šel prostovoljno za nas v smrt: „Večje ljubezni od te nima nihče, da kedo svoje življenje da za svoje prijatelje“ (Jan. 15, 13). Če so torej prav ravnali apostoli in če so nešteti marterniki dali svoje življenje za vero, bi-li ne bilo sramotno in žalostno za katoliško Cerkev, če bi se duhovniki in verniki dandenes bali par zbadljivih besed bodisi izgovorjenih ali tiskanih v časnikih? Sicer pa vse besnenje nasprotnikov ni družega, kakor potrjenje stare resnice, da se zgodovina vedno ponavlja. Stari pregovor: „Resnica oči kolje“, ima pač še vedno svojo veljavo. Zato vernega kristijana vsa besnost nasprotnikov ne vznemirja. Ravno nasprotno. Gorečnost v oznanjevanju resnice in preganjanje, ki se kaže v sovražnosti do vsega katoliškega najdemo le v katoliški Cerkvi. Vernega človeka to v veri še-le potrdi, ker je to dvojno najvažniši in najgotovejši dokaz resničnosti katoliške vere. Če se namreč ozremo drugam in pogledamo druga verstva, povsod opazimo da preganjajo edino le katoliško cerkev. Od prvih početkov krščanstva do današnjega dne se ponavlja isti prizor. Katoliško cerkev vidimo preganjano:

v boju zoper njo so vsi nasprotniki edini; vsake vera najde navadno zaščito od strani držav, le katoliška cerkev ne.

„Christianos ad leones!“ „Kristjane pred leve“, se je glasil bojni klic v prvih treh stoletjih. Pregarjali so katoliško Cerker rimski cesarji, preganjali so jo arijanski krivoverci, preganjali so jo z malimi presledki v vseh državah na svetu in jo preganjajo še dandenes. „Ecrassez l'infame!“, „Ubijte jo nesramnico“, katoliško cerkev! Ta bojni klic se je dvignil pred približno sto leti na Francoskem in zvesti učenci svobodomiselnega in brezbožnega Volterja so ga ponavljali na Portugalskem, na Nemškem in drugod, oglašča se tudi v naši Sloveniji. Vsaka sekta, vsaka kriva vera začevši od arijanske, anglikanske in luteranske do starokatoliške, najde milost v očeh svobodomiselcev in sovražnikoy krščanstva, če le zapiše na svoj prapor: Boj proti katoliški cerkvi! Toda to nas ne sme motiti. Ravno to peklensko sovraštvo do katoliške Cerkve, je najgotovejše znamenje, da je ona res Kristusova Cerkev. Mi se temu ne čudimo. Saj je vse to Kristus naprej povedal. Iste besede, ki jih je rekel Kristus apostolom veljajo tudi nam vsem: „Ako vas svet sovraži, vedite, da je mene poprej sovražil, ko vas. Ko bi bili od sveta, bi svet svoje ljubil, ker pa niste od sveta, ampak sem vas jaz od sveta izbral, zato vas svet sovraži. Spomnite se besed, katere sem vam jaz govoril. Hlapec ni več kaker njegov gospodar. Ako so mene preganjali, bodo preganjali tudi vas. To sem vam pa govoril, da se spomnite, kedar pride ura, da sem Vam jaz to pravil“ (Jan. 15, 18—20; 16, 4).



P. ADOLF ČADEŽ.

Spomini iz misijonskega življenja.

Moja služba v Carigradu je bila omejena največ na bolnišnice; le manjši del misijonskega dela se je vršil drugod po mestu. Poslan sem bil pred vsem, da bi imel skrb za katoliške kristjane v avstrijski bolnici v Carigradu. Ta bolnica je bila v Galati, v onem delu mesta, ki leži ob Zlatem rogu, nasproti Štambula, ki je v resnici pravo staro mesto Konštantinopolj ali Carigrad. Vsi drugi deli mesta so le predmestja, ki so v teku časa nastala okrog prvotnega mesta. Ta predmestja so Gálata, Pera in Sv. Štefan. K Carigradu so tudi priklopili kraje, ki so bili poprej samostojna mesta, to je Skutari, Hajdar paša in Kedikoi; to slednje se je v starih časih imenovalo Kalcédon. Ti trije kraji ležijo na azijski strani morske ožine. K Carigradu spadajo še nadalje štirje mali otoki v bližini mesta, namreč Protí, Antigoni, Halki in Prinkipo, na katerih imajo carigrajski milijonarji svoja letovišča.

Sedanji Carigrad je torej zelo obširno mesto, ki ima okrog enega milijona ljudi*), koliko pa jih ravno ima, se ne ve, ker Turki ne pustijo ljudi šteti, češ da je to po koranu (mahomedanskem sv. pismu) prepovedano, v resnici pa jih le zato ne puste šteti, da bi se ne pokazalo, kako malo je pravih Turkov, ki vladajo nad drugimi ljudstvi.

Štambul je popolnoma ločen od drugih delov mesta, je polotok (skorej otok), ki ima obliko trikotna. Na dveh straneh ga obliva morje, na tretji pa, ki ga veže z zemljo, ima staro še prav dobro ohranjeno obzidje, ki je predrto samo pri Sv. Štefanu, kjer gre železnica v mesto.

Med Štambulom in med predmestjem Galato je nad osem kilometrov dolg, pol kilometra širok in zelo globok morski zaliv; ta je ena izmej najboljših luk, t. j. pristanišč za ladje na svetu; pravijo mu Zlati rog. Ime rog ima zaradi svoje oblike, ki je podobna rogu, priimek zlati pa ima zaradi varnosti, prostornosti in naravne lepote.

Dva dolga mostova, imenovana Stari in Novi galaški most, ki plavata na velikih kovinastih zabojih, vežeta Štambul in Galato. Ko se noč naredi, pretrgajo na sredini oba mosta in tako je pot prosta tudi za največje ladje po celem zalivu, mali parniki pa tudi po dnevi vozijo po celem Zlatem rogu in sicer kar pod mostoma. Novi galaški most, ki leži pri vhodu v zaliv, je središče vsega življenja v Carigradu in sicer na suhem in na morju.

Avstrijska bolnica je bila v bližini Starega galaškega mostu, nekako v sredini Zlatega roga, na zelo lepem, toda nezdravem kraju. Kesneje so jo prestavili na bolj zdrav kraj.

Bolniki v avstrijski bolnici so bili raznih ver in različnih jezikov. Po veri je bilo še največ katoličanov, tu pa tam kak pravoslavni ali drug razkolnik vzhodnih cerkva, ali kak protestant; vedno pa je bilo v bolnici nekaj judov, ki jim v južnih krajih španjolci pravijo, t. j. judje, ki govore španski in ne nemški. Judje se mej sabo ločijo v španjske in nemške jude. Razkolniki in judje navadno niso bili pravi avstrijski državljani, temuč so imeli samo avstrijsko pokroviteljstvo, t. j. Avstrija jih je le branila nasproti turški oblasti; zato so se v sili smeli zatekati tudi v avstrijske bolnice. Tako pokroviteljstvo nad gotovimi družinami so imele v Turčiji vse evropske vele-vlasti do lanskega leta (1923). Tega leta pa so se Turki otresli vseh teh in enakih Turkom neprijetnih predpravil Evropejcev.

Po narodnosti je bilo v bolnici največ Hrvatov. Ti so bili ali mornarji doma iz Dalmacije ali pa domačini iz hrvaške naselbine v Carigradu. Ta je bila v prejšnjih časih zelo močna in bogata. Imela je lastno cerkev in svojo službo božjo, namreč cerkev sv. Jurija v Galati; rekli so ji navadno San Džordžo (Giorgio). S to cerkvijo je bil združen samostan bosenskih frančiškanov, ki so oskrbovali dušno pastirstvo za Hrvate v Carigradu. Tako je bilo, dokler je bila trgovina na morju v rokah posameznih družin. Kapetan, gospodar ladje, je bil navadno tudi lastnik ladje. Ko se je kapetan postaral — navadno je tudi obogatel — je prepustil ladjo svojemu sinu, sam pa je

* Po Herderjevem Konverst. Lexikonu III. Aufl. ima 1 milijon 230 tisoč prebivalcev. (Uredn.)

šel počivat ali v svoj domači kraj, v kako dalmatinsko mestece ali se je pa naselil v Carigradu, kjer je imel trgovske znanke in prijatelje in je ob enem v trgovini podpiral svojega sina. Odkar so se pa velike trgovske družbe postalile vse pomorske trgovine, niso kapitani več lastniki ladji, temuč so samo navadni uradniki in od takrat se je vse bogastvo, ki ga prinaša pomorska trgovina, kopičilo v Trstu in na Reki, kjer so te družbe za naše kraje imele svoj sedež. Obogateli so Nemci, Madžari, Italijani in tudi mnogo Hrvatov, ki so imeli svoje deleže pri teh ladijskih družbah, toda ti Hrvati se niso več naseljevali ne v domačih krajih, ne v Carigradu, temuč tam, kjer je bil sedež njih družbe t. j. v Trstu ali na Reki, mala dalmatinska mesta so padala, hrvaška našelbina v Carigradu se je krčila, ubožala in nazadnje propadla. Iz te hrvaške kolonije v Carigradu je bilo vedno nekaj bolnikov v avstrijski bolnici.

Izmej Slovencev sta bila v dveh letih samo dva bolnika v bolnici, pa tudi Čehov in Poljakov ni bilo veliko več, pač pa je bilo vedno nekaj Nemcev in Italijanov.

Vsa ta mešanica bolnikov po jezikih se je med seboj posluževala italijanščine ko občevalnega jezika, kar je v primorskih mestih v orientu (na vzhodu) sploh v navadi; tako je v Carigradu, v Smirni, v Aleksandriji, v Atenah, v Solunu, da še celo v Kajiri. Vzrok je menda ta, ker so Benečani in Genovezi, oboji Italijani, v Sredozemskem morju imeli skoro tisoč let vso pomorsko trgovino v svojih rokah in ker je italijanščina eden izmed najlažjih in najbolj gibčnih jezikov.

Tako je bilo v medsebojnem občevanju. Toda, če je kedo resno zbolel in sem ga moral pripravljati na smrt, se je vsakateri hotel spovedati le v svojem maternem jeziku. Dalmatinec je govoril vedno italijanski, ko pa sem ga nagovarjal, naj opravi spoved, je bilo prvo vprašanje: „Ali govoriš naški?“ to je „Ali govoriš po naše?“ „Dakáko brate,“ je bil navadni moj odgovor, dobro sva se razumela, če tudi je bil moj jezik veliko bolj slovenski, kaker hrvaški; bilo je pač „po naše.“

Zunaj primorskih mest pa italijanščine nihče ni razumel. Okrog Carigrada govori ljudstvo turško in bolgarsko, o tem sem se sam osebno prepričal.

Zdravniki v bolnici so bili trije: Raynatelj Dr. Šuster, Nemeč po rodu, poročen samo civilno t. j. samo pred svetno gosposko z neko protestantovsko Madžarko; drugi zdravnik je bil tudi Nemeč in je živel v divjem zakonu, tretji je bil domačin, Grk.

Postrežbo v bolnici so imele sestre rdečega križa. Navadno pa je bila samo ena, protestantovka, Nemka, doma kaker je sama rekla iz Berlina, kar pa ni bilo prav točno, ker so hoteli na ptujem biti vsi Prusi doma iz Berlina in vsi avstrijski Nemci z Dunaja. Za pomoč je imela dva strežnika in navadno eno strežnico, le redkokdaj dve.

Za dušno skrb bolnikov smo pa bili kar štirje: za katoličane jaz, za pravoslavne pop, za protestante pastor in za jude rabin; v bolnici nisem nikoli na nobenega teh tovarišev naletel, če tudi sem bil tam vsaki dan razen nedelj in praznikov. S pravoslavnim popom sem se seznanil na po-

slaništvu, kjer se je sešla na gotove dni v letu cela avstrijska naselbina; pastorja sem spoznal na cesti. Bil je menda edini moški v Carigradu, ki je bil popolnoma obrit. Pastor, že precej priletan gospod, me je namreč vsakokrat uljudno pozdravil, kedarkoli sva se srečala in sem bil torej prisiljen poizvedovati, kedo je ta gospod brez vsake brade, ki vedno pozdravlja. Pred dvajsetimi leti namreč je bilo v Carigradu primeroma malo ljudi iz naših krajev in smo se med seboj večinoma poznali; Grkov pa v Carigradu nismo prištevali med Evropejce. Rabina, ki je imel skrb za jude, pa sploh nisem spoznal.

Za hišnika in vratarja je bil neki nekatoliški Armenec. Bil je vdovec in je imel samo enega otroka, kakih šestnajst let staro hčerko. Od obeh bomo kasneje kaj več povedali.

Pri vходу v bolnico je stal na straži, kaker je v Carigradu splošno navada, z revolverji in noži oborožen mož. Ti stražniki so bili redno ali Albanci ali pa Črnogorci.

Služba duhovnika v bolnici ni bila lahka radi raznih ver in raznih jezikov, posebno pa še radi velike verske zanemarjenosti in brezbožnosti bolnikov. Dobro je bilo, da je bilo le malo bolnikov. Če se prav spominjam, je bilo vseh postelj v bolnici pet in štirideset, od katerih je bilo navadno polovica praznih.

Skrbelo me je, kako naj bi opravljal svojo službo, da bi bil ljubi Bog z menoj zadovoljen. Sklenil sem pred vsem, da bom vse bolnike brez razlike vere in jezika vsaki dan obiskoval in tolažil in vsakokrat vsakega izmed bolnikov obgovarjal, naj si že bo bolnik hudo ali le malo bolan. Ta sklep sem tudi držal. Vsaki dan sem šel v bolnico, najpoprej sem poiskal bolniško sestro, nato sem obiskal moški, za tem ženski oddelek. Direktorja bolnice sem obiskal le parkrat na leto. Ta način ravnanja se mi je prav dobro obnesel.

Težje je bilo o pravem času izvedeti, kedo izmed bolnikov je katoliške vere in nevarno bolan, ker na listku pri postelji je bila pač zaznamovana vročina bolnika, ne pa njegova vera. Na koga naj bi se toraj obračal, da bi me opomnil, kedo izmed mojih ljudi je nevarno bolan? Zdravniki pač niso bili taki, da bi se bil mogel v tej zadevi na nje obračati, strežniki pa večkrat sami tega niso vedeli.

Ko sem čez par tednov spoznal, da bolniška sestra svojo službo najbolj vestno opravlja, sem jo poprosil, naj mi ona vsakokrat naznani, kedar bi bil kedo izmed katoliških bolnikov v smrtni nevarnosti. Sestra mi to rada obljubi, toda čez nekoliko tjednov me opomni, rekoč: „Oprostite, povedati Vam moram, da nisem katoliške vere.“ — „O, to mi je znano“, sem ji odgovoril. — „Kako pa to, da ste se ravno na me obrnili, ki sem protestantovka, da bi Vas opozarjala na katoliške bolnike?“ — „Opazoval sem, kedo tukaj vestno opravlja svojo službo in sem to pri Vas opazil in sem torej mislil, da bote ravno Vi voljni pomagati mi, da bom tudi jaz mogel opravljati vestno svojo službo.“ — „Bodite brez skrbi, vedno Vas bom opozorila, kedarkoli bo potrebno.“ — Tako je rekla in svojo besedo tudi vestno držala. Še

več, obračala se je na me tudi v takih rečeh, v katerih tega prav nič nisem pričakoval.

Nekoč me je počakala na samem in mi je zaupala, da bi želela postati katoliške vere, toda pod pogojem, če bi ji preskrbel dobrega katoliškega moža. — Je že dobro, sem ji odgovoril, poskusimo; mogoče, da bo šlo. Pred vsem začnite prav pridno moliti in sicer, da bi Vam ljubi Bog milost dal, da bi dobro spoznali katoliško vero in da bi iz prepričanja vanjo stopili, potem pa molite, da bi Vam Bog pripeljal dobrega katoliškega ženina. — O, moliti pa že ne morem. — Brez goreče molitve pa prav gotovo ne bo nič. Brez molitve ne boste dobili ne katoliške vere, ne dobrega katoliškega moža. — Jaz res ne morem moliti, pravi sestra. Čudno pa je, da moja sestra, ki je dijakonisa, prav lahko in prav veliko moli. — Glejte, sem ji odgovoril, Vaša sestra, ki veliko moli, ta pa že utegne postati katoličanka in mogoče, da dobi tudi dobrega katoliškega moža. — Sestra se je na lahko nasmehnila in odšla, ker je bila takoj obupala nad katoliško vero, kaker hitro je bila slišala, da bo morala veliko moliti, če hoče pravo vero in dobrega moža dobiti. O njeni spreobrnitvi pa nisva več govorila.

Na tem mestu se moram obtožiti, da v celem času svojega bivanja v Carigradu nisem nobenega nevernika in nobenega krivoverca spreobrnil, ker so bile tam slabe verske razmere. Poglejmo, kakšne so bile.

V bližini našega samostana sv. Marije v Peri so imeli protestanti iz Holandske svojo kapelico in so se trudili, da bi bili tudi v Carigradu svojo vero razširili. Zapazil sem bil, da so res nekateri Grki ob nedeljah in praznikih hodili v to kapelo k službi božji. O priložnosti sem vprašal enega izmed njih, s katerim sem bil znan, zakaj hodi tja k službi božji. — Vsaki-krat dobim zato en šiling, t. j. kakih 20 dinarjev sedanjega denarja, se je odrezal Grk.

Glejte, ta Grk se je bil že toliko spreobrnil, da je vsako nedeljo k protestantom po šiling hodil. Na ta način jaz pač nisem mogel drugovercev h katoliški veri spreobračati.

Toraj od Turkov in krivovercev nisem nobenega spreobrnil; še vesel bi bil, če bi ne bil od katoliških kristjanov ob smrtni uri nobenega zgubil; pa še to ni bila lahka stvar. Le poglejmo, kakšne katoličane sem imel v bolnici.

Prišel je v bolnico katoliški kristjan, po rodu in jeziku Italijan; iz katerega kraja pa je ravno bil, tega ne vem. Bil je star nekaj nad štirideset let. Pešal je počasi in upanja ni bilo, da bi ozdravil. Vsaki dan sem se pri njem delj časa mudil, kaker pri drugih bolnikih, ker me je skrbelo, kako ga bom mogel za smrt dobro pripraviti. Postala sva sčasoma prijatelja in zaupal mi je, da je bil v življenju že dvakrat pri spovedi in pri sv. obhajilu: za prvo sv. obhajilo in za poroko. Prosil sem sestro, naj bi prestavila njegovo posteljo v kot dvorane, da bi bil bolj sam za se in da bi se mogel z njim bolj nemoteno razgovarjati. Sestra mi je vstregla. Kedarkoli je bilo le mogoče, sem govor napeljal na sv. vero in sem skušal oživeti mu spomin da sv. resnice, posebno še na to, kar je katoliškemu kristjanu znati zapoyedano.

Ko je vedno slabejši postajal, sem ga opomnil na smrtno nevarnost in na dolžnost, da se mora na večnost pripraviti. Ponovila sva toraj nauk o sv. spovedi in o sv. obhajilu. Pripravil sem ga, če tudi le s težavo, da se je spovedal, sv. popotnice se je pa nekaj časa branil; nazadnje se je vdal in je tudi sv. obhajilo prav pobožno prejel, toda sv. poslednje olje je odločno odklonil, češ da bo potem moral takoj umreti.

Ko pridem nekaj dni kasneje v bolnišnico in obiščem bolnega Italijana, mi nepričakovano reče: Pater, danes bom umrl. Meni se zdite ne boljši ne slabši, kaker druge dni, mu odgovorim in mislim, da denes še ne bote umrli. — Motite se; še danes bom umrl, odgovori bolnik tako odločno, da sem se kar začudil. — Toraj dobro, podelil Vam bom nemudoma sv. poslednje olje. — Je že dobro, odvrne Italijan. — Čudil sem se, da je bil tako voljan prejeti sv. poslednje volje, ko se ga je prej tako trdovratno branil in hitel sem, da mu je podelim, v strahu, da bi se utegnil premisliti. Prejel je sv. poslednje olje in papežev blagoslov za umirajoče. Prav rad bi mu bil podelil še enkrat sv. obhajilo, pa se nisem upal nadlegovati ga, ker sem bil prepričan, da je bo odklonil, ker se je trdovratno držal zanikrne razvade svojega rojstnega kraja, kaker mi je večkrat pravil: „Pri nas je navada, da moški trikrat v življenju gredo k spovedi in trikrat k sv. obhajilu, to je, ko odrastejo, ko se poročijo in ko umrjejo, in tega se tudi jaz držim.“

Ko sem ga bil previdel sè sv. poslednjim oljem, me je bolnik prosil, naj bi pri njem ostal tako dolgo, da bo umrl. To sem mu tudi obljubil, čeravno sem bil prepričan, da tisti dan še ne bo umrl, ker ni bil na zunaj nič slabši, kakor navadno in ker nisem mogel misliti, da bi vtegnil vedeti, da bo ravno tisti dan življenje sklenil, ker tako velik svetnik pač ni bil, da bi bil vedel za dan svoje smrti. Bil je slaboten, kaker že več tjednov, posebne slabosti pa ni bilo opaziti na njem.

Opoldne sem v samostanu povedal, kje bom celi dan. V bolnico sem vzel sè seboj brevir in še eno nabožno knjigo. Skupno sva molila navadne bolj kratke molitve, ker bolnik ni bil mož dolgih molitev. Tu pa tam sem mu kaj spodbudnega povedal. Da se ni vtrudil, sem ga tudi za delj časa popolnoma v miru pustil in sem vmes svoj brevir opravil in tudi iz druge knjige še kaj malega zmolil. Na to sva z bolnikom obudila vero, upanje in ljubezen, zmolila kesanje, priporočila se Materi božji in angelu varihu, sploh vse, kar ima obrednik priporočena za umirajoče. Da bi pobožnost za bolnika ne bila utrudljiva, sem sam vse to na lahko, prav počasi in v presledkih bral, on je samo pritrjeval ali pa na kako vprašanje na kratko odgovarjal. Časa sva imela dovolj in nama ni bilo treba hiteti, motila tudi nisva nikogar, ker sva bila v kotu dvorane in po steni iz platna ločena od drugih bolnikov. Skušal sem ga toraj na smrt dobro pripraviti, kaker se za vestnega kristjana spodobi.

V bolnišnico sem bil prišel okrog desete ure dopoludne in sem ostal pri bolniku celi dan. Bolnik je bil popolnoma miren in vdan v voljo božjo. — Ali se kaj bojite umreti? sem ga vprašal, ko sva počivala v pobožnosti. — Ali ste čudni, se odreže bolnik osorno, kaj se bom bal! Spovedal sem se

in še čez celo življenje, sv. popotnico sem prejel, sv. poslednje olje in papežev blagoslov ste mi tudi podelili, drugega pa Bog menda ne zahteva. — Pravimate, sem mu glasno odgovoril, na tihem pa sem si mislil: Božjih ropov zaradi nevrednega prejemanja sv. zakramentov tudi nimaš, ker k spovedi in k sv. obhajilu sploh nisi hodil, za cerkvene zapovedi se nisi menil, bil si celo življenje mrtev ud sv. katoliške cerkve, držal si se svoje krive vere, da je zadosti trikrat v življenju prejeti sv. zakramente, pa molčal sem o vsem tem, da bi umirajočemu ne spodkopal trdnega zaupanja na neskončno božje usmiljenje.

Med pobožnostjo sva tu in tam molila očenaš, zdravamarijo, Apostoljsko vero, kratke zdihljeje, sploh vse, kar sva znala. — Vere ne bom več molil, se naenkrat oglasi bolnik. — Zakaj pa ne? ga vprašam. Kar pravi apostoljska vera, zdaj vse dobro vem in tudi vse trdno verujem, čemu bi to stvar vedno in vedno ponavljal; tega je že zadosti. — Pustil sem ga toraj v miru nekaj časa ne le z apostoljsko vero, temuč sè vsemi pobožnostmi. Ko se je jelo mračiti, sem mu rekel, da bova molila angeljsko pozdravljenje in en Oče naš. Ko sva to molitev končala, se bolnik zopet oglasi: Oče naša tudi ne bom več molil, ker sem ga denes že tolikokrat, kaker poprej v celem življenju ne. Kasneje se mi je bolnik uprl, da ni hotel več moliti ne zdravamarije, ne kaj drugega; storiti ni hotel tudi nobenega pobožnega zdihljeja več. Vse pobožnosti se je bil naveličal, priprava za smrt mu je bila že predolga.

Ura je že deset zvečer odbila, vsi drugi bolniki so bili že davno pospali in tudi moj bolnik na zadnje zaspi. Nekaj časa mirno sedim zraven njegove postelje in čakam. Ker mirno dalje spi, vstanem na tihem, pokličem strežnika, priporočim mu bolnika in grem domov.

Drugi dan na vse zgodaj hitim v bolnico, da bi pogledal, kako se počuti moj bolnik. Pri vratarju vprašam, če je kedo po noči v bolnici umrl. — En mož je umrl, mi odgovori vratar. Jaz sem takoj vedel, kedo je tisti mož, ki je umrl. Ko pridem v dvorano, vprašam strežaja: Kako je umrl moj bolnik? — Ko ste Vi vežna vrata zaprli, pravi strežaj, se je Italijan zbudil in ko Vas ni več zraven sebe videl, je nekaj zamrmral, nato se je v zid obrnil in dušo izdihnil. — Komu je bilo hujše, kakor meni! O da bi bil le še četrtr ure pri njem počakal, ko sem že celi dan pri njem bil! Pa kako bi bil mogel misliti, da bo ta Italijan vedel, kedaj da bo umrl! Da sem zvečer od njega proč šel, me je zmotilo to, ker je bil ves dan pri popolni zavesti, ker ni izgledal slabejše ko druge dni in ker je bil na zadnje še zaspal. Naj v miru počiva! Upam, da mi je odpustil, ker mu nisem besede držal, da bom ostal pri njem do njegove smrti. Vsaj sem ga tako lepo za smrt pripravil, kaker bi jaz sam želel, da bi drugi mene tako skrbno za smrt pripravili. Glejte, take katoličane sem imel v bolnici, le prav malo jih je bilo boljših.

Služba moja v bolnici je bila skrbeti za katoliške bolnike, obiskaval in tolažil sem pa po svoji moči tudi drugoverce, če tudi jim nisem mogel deliti sv. zakramentov.

Pogostokrat sem se razgovarjal z bolnimi vernimi judi in sem se čudil, kako skrbno so prebirali sv. pismo, zlasti še psalme in sicer v hebrejskem jeziku. Judom pa se je čudno zdelo, da sem jaz znal brati hebrejsko. Pač pa sem takoj zapazil, da so ti judje hebrejske samoglasnike drugače izgovarjali, kaker pa smo se mi v šoli učili. Pri nas judje večinoma nimajo nobene vere, ti carigrajski judje pa so bili po svoje prav pobožni in v svoji vernosti bi bili lahko marsikateremu izmed mojih bolnikov v zgled.

Na ženskem oddelku sem imel večinoma domačinke. Če pa so bile bolnice iz naših krajev t. j. iz Avstrije, so bile le take, ki so se bile popolnoma zgubile. Nekaj jih je bilo celo takih, ki so bile naravnost s silo odpeljane iz domovine ali vgrabljene še v nežni mladosti in prodane v novodobno sužnost; bile so večinoma Poljakinje iz Galicije ali pa Romunke z Ogerskega. Ko so onemogle, so sklenile svoje žalostno življenje s prezgodnjo smrtjo v bólnici.

Kako previdni pa so ljudje v vzhodnih krajih, da bi se njih otrokom kaj takega ne prigotilo! Nekoč je bilo v bolnici neko čedno, močno dekle, staro kakih osemnajst let. Ž njo je bila prišla v bólnico tudi njena mati, ne ko bolnica, temuč ko strežnica, ker mati ni hotela hčere same pustiti v bolnišnici. In kako ji je stregla! Mati je sedela na postelji, v naročju pa je imela svojo odraslo hčer in ne le nekaj ur, temuč noč in dan in to dneve in dneve. Kaj takega še nikoli v življenju nisem videl. — Ali ste vi dve kristjani? sem vprašal mater. — Sva kristjani, je odgovorila mati. — Ali ste katoliški kristjani? — Kajpada sve katoliški kristjani. — Ker pa se mi je čudno zdelo, da me sestra ni nič opomnila na to bolnico, ki se mi je zdela nevarno bolna, sem še dalje vprašal mater: Ali ste rimsko katoliški kristjani? — Ne, tega pa ne, se je hitro odrezala mati, glavo in oči proti nebu povzdignila in z jezikom cmoknila, kar velja v yshodnih krajih kot nikavnica. Če pa kedo z glavo odkima, s tem vprašanje potrdi; ravno nasprotno, kaker pri nas.

Omenjena bolnica in nje mati ste bili Armenki, kristjani, toda razkolne cerkve, ki pa sami o sebi trdijo, da je njih cerkev tudi katoliška, t. j. vesoljna, kar pa je precej smešno, ker armensko cerkev po vesoljnem svetu pač malo poznamo.

Največji del Armencev je mahomedanske vere in le najmanjši je rimsko katoliške. Jezik armenski pa izumira, med seboj govorijo navadno turško, tudi svoje časopise izdajajo v turškem jeziku. V novejšem času so začeli tiskati liste in časopise v turškem in ob enem tudi v armenskem jeziku, na ta način skušajo oživetiti svoj jezik. Naši katoliški misijonarji so prisiljeni armenskimi kristjanom pridigovati v turškem jeziku.

Da ste bili omenjeni ženski Armenki, bi bil jaz lahko takoj spoznal, ko bi bil že dalj časa v Carigradu, toda to kar tukaj pripovedujem, je bilo kmalu, ko sem jaz tja prišel. Armenke se namreč zelo lahko spozna po tem, da imajo takoj, ko dorastejo, brke, t. j. da so takoj, ko dozore, črne pod nosom. To mlado bolno dekle, ki pa takrat v bólnici ni umrlo, je imelo vsa znamenja armenskega pokolenja, torej tudi lepe, črne brkice pod nosom.

Armenci so splošno močni, lepi in ob enem nadarjeni ljudje, prvi bankirji in prvi trgovci v vzhodnih deželah, ki daleč prekašajo jude in Grke. V jutrovih deželah velja pregovor: Deset Judov za enega Grka, deset Grkov za enega Armenca.

Moja služba v Carigradu na zunaj ni imela pokazati nobenega uspeha. Moje misijonstvo je bilo po vsem drugačno, kaker pa misijonstvo naših misijonarjev v Indiji, na Kitajskem, na Japonskem, v Ameriki ali kje drugod po svetu. Tam misijonar res veliko trpi, pa prej ali slej vendar le spreobrne nekaj družin, vidi sad svojega truda in se ga veseli: jaz pa sem imel večinoma zapuščene, zanemarjene, nevedne, uboge, za smrt bolne, od svojih sorodnikov ločene ljudi, daleč na tujem in še te med drugoverci, da mi je bilo večkrat nemogoče ž njimi nemoteno govoriti. Kako težko je bilo v takih razmerah bolnike dobro za večnost pripraviti, si lahko sami mislite.

Res je, da mi je le malokateri nepreviden umrl, ker ni bilo veliko bolnikov, ker me je sestra vedno opozarjala in ker sem vsaki dan hodil v bolnico, vendar pa je Bog tudi tu pokazal, da nihče ne sme predrzno na božjo milost grešiti, češ spokoril se bom na stara leta ali pa duhovnika imam pri rokah, kedar ga hočem.

Nekoč so me opoldne klicali v bolnico, ko sem vendar še ob desetih tam bil. Nemudoma sem tje hitel. Toda, ko sem tje prišel, je bil bolnik že mrtev. — Kako to, da je ta človek tako hitro umrl, ki je še pred dvema urama tako dobro izgledal in še ni bil star? sem vprašal sestro. — Danes jutraj so ga bili pripeljali v bolnico in zdravniki so ga takoj preiskali, pa niso na njem nič nevarnega našli. Ob enajstih pa je začel slabeti in kmalu na to je umrl. Kaj je bil vzrok smrti, se bo pokazalo, ko ga bodo preiskali (obducirali). Tako je odgovorila sestra. In ko so ga obducirali, se je videlo, da je umrl imel pretrgane notranje dele telesa in da je na tem izkrvavel. Gospodar, pri katerem je ranjki stanoval, ga je bil v prepiru s pestjo tako močno v trebuh sunil, da mu je bil pri črevah neko žilo pretrgal. Ko sem kasneje po pokojnem poizvedoval, so mi povedali, da je stanoval prav blizu naše bolnice, živel pa je leta in leta v divjem zakonu. Živel je divje življenje in dohitela ga je divja smrt. In ta nesrečni človek je bil, kaker je bolniški zapisnik kazal, doma s Kranjskega. To je bil prvi Slovenec, ki sem ga imel v bolnici v Carigradu.

Razgled po serafinskem svetu.

Iz novomeškega okrožja. Dne 8. dec. opravljena vizitacija v Trebnjem je vrlo dobro uspela. Lehko rečem, da se trebanjska skupščina odlikuje med vsemi drugimi, ne le po številu — ima nekaj čez 600 udov —, temveč tudi po lepem redovniškem življenju. — Dne 16. dec. se je ustanovila dolgo zaželjena skupščina v Adlešičih; ko uvod za to slovesnost je bila tridnevna. Sprejetih je bilo 31 članov, ki tvorijo zdaj sè starimi upapolno skupščino.

87 udov. Dosti lepa je tudi šentjanška skupščina — ima čez 400 udov. Le ta je tik pred božičnimi prazniki proslavila spomin sedemstoletnice jaslic z duhovnimi vajami. — Dne 10. jan. t. l. se je sestal v Novem mestu ožji odbor voditeljev III. reda novomeškega okrožja. Pri tej priliki so se še enkrat pretresali „Sklepi“ patrov voditeljev III. reda naše provincije l. 1914. (Cvetje, XXXI, zv. 10—11.) Primerno spopolnjeni z nekaterimi dodatki so se ti „Sklepi“ kot navodilo potem razposlali po celem okrožju t. j. po novomeški, semiški, trebanjski in žužemberški dekaniji v nadaljno poslovanje. Kar bi morda utegnilo naše voditelje in naše bravece posebej zajemati, omenjamo iz teh navodil sledeče točke: 8. Tretjeredni voditelj naj skrbi na vso moč za naraščaj. Iz česa in kako? Iz Marijinega vrtca in Marijine družbe. Že pri Marijinem vrtcu naj se večkrat stavijo pred oči mladini obojega spola vzorniki Frančiškovega reda, posebno pa pri Marijini družbi (fantovski in dekliški) naj se pogosto povdarja, da je najboljša obramba čistosti, sramežljivosti in nedolžnosti spokorni tretji red. Skušnja namreč uči, da so najboljši Marijini družabniki (ice) tisti(e), ki so tudi v tretjem redu. Tudi pridigarji in spovedniki naj vsaki čas delajo za III. red, zlasti pri misijonih in duhovnih vajah. 14. Da bodo vsi udje skupščine vedno zvesti spolnjevavci tretjerednega vodila, naj ima voditelj redno mesečne shode. Za shod pripraven čas se smatrajo zapovedani prazniki in slovesnejše nedelje, ob katerih ni popoldne krščanskega nauka (Syn. Lab. II., cap. II., 4. f. g.); če pa teh ni, naj voditelj sam presodi, če ne bi kazalo sklicati shod namesto krščanskega nauka tretjo nedeljo v mesecu. Pred shodom in po shodu je opraviti skupno na glas predpisane molitve. Govor naj se strogo ozira na tretji red; na koncu se oznani prihodnji shod in drugo. 23. Voditelj kanonično vstanovljene skupščine ima dolžnost, da prosi vsako leto za vizitatorja. Da ne bo v tem oziru nepotrebnih zmešnjav, naj se krajevni voditelji že proti koncu vsakega leta oglasijo ali enkrat za vselej naznanijo, kateri čas bi jim bil za vizitacijo najbolj prikladen. Red vizitacije bodi tale: tretjerednikom naj se pri shodu vizitacije oznani, na dan vizitacije bo za tamošnje tretjerednike sv. maša sè skupnim sv. obhajilom, dopoldne naj se predlože vsi zapisniki v pregled in podpis, eno uro pred shodom bo vodil vizitator celokupno odborno sejo in ob določeni uri bo imel slovesni shod z vesoljno odvezo. Potne stroške so dolžni poravnati tretjeredniki. — Na koncu zvršene vizitacije skupščin (okoli praznika sv. Frančiška) bo v Novem mestu skupni sestanek vseh krajevnih voditeljev našega okrožja. 24. Krajevni voditelji se vljudno prosijo, da pridno širijo „Cvetje“ in vanj dopisujejo; saj pa je tudi „Cvetje“ naš najstarejši in najboljši časopis. Naj ne bo tretjerednika(ce), ki bi ne bil(a) njegov(a) naročnik(ica). Čim večje bo število naročnikov, timveč se lahko pričakuje od njega. Zatorej na delo! 25. Leta 1926. bo sedemstoletnica smrti našega serafinskega očaka sv. Frančiška. Da koliker toliko proslavimo ta spomin, naj bo naš skromni predlog danes tale: Vsaka skupščina naj se pravočasno pomeni, kaj naj bi se naredilo v ta namen v lastni cerkvi: bodisi, da se popravi kak oltar, ali da se na primernem mestu postavi dičen kip ali dragoceniša slika sv. Frančiška, ali pa da se nabira za lepo zvonilo. Nobena skupščina

pa naj ne pozabi prispevati h gradnji nove in potrebne cerkve sv. Frančiška v Sp. Šiški v Ljubljani. (Cvetje, 41. teč. štev. 1—2, 1924.) — Bog daj tem in ostalim sklepom svoj blagoslov! — Tudi v domači, novomeški skupščini smo nekoliko spremenili stari red ter ga z ozirom na točasne potrebe zamenjali z novim. Shodi bodo zanaprej stalno vsako tretjo nedeljo v mesecu ob polu 4. pop. Prva nedelja v mesecu je posvečena presv. Srcu Jezusovem z adoracijo. Odborne seje so po navadi II. nedeljo v mesecu. Četrta nedelja pa ostane po možnosti za versko-nravna predavanja. — Število naročnikov „Cvetja“ je letos poskočilo od 30 na 45.

P. Henrik Damiš.

Poveljavljenje (Sanatio). Sv. Oče so na prošnjo našega generalnega P. prokuratorja dovolili preč. patru generalu, da smejo poveljaviti one ustanovitve tretjega reda, kaker tudi sprejeme in obljube, če so bile iz katerega v dobri veri storjenega vzroka neveljavne. P. general so na to vse do 8. januarja t. l. neveljavne sprejeme v tretji red, vse iz nezadolženega vzroka neveljavne obljube in vse neveljavno ustanovljene skupščine poveljavili. — Če je bil torej kedo do 8. januarja t. l. neveljavno sprejet v tretji red (če n. pr. še ni izpolnil 14. leta ali če ga je sprejel kateri gospod, ki ni bil v to pobleščen, pa je mislil, da ima pravico sprejemati), ali če so katerega obljube neveljavne, ker jih je n. pr. napravil, preden je poteklo celo leto poskušnje — vse, kar se je v dobri veri, da prav ravna, napačnega in neveljavnega pripetilo, je s tem dovoljenjem za veljavno razglašeno. Če se je pa kaj takega in sličnega po 8. januarju pripetilo, tisto pa je in ostane neveljavno, dokler se ne popravi.

Vič. V letu 1923. je štela naša župnijska skupščina 224 udov, med njimi 17 moških. Umrlo je 8 udov. Pogreba vsakega se je udeležilo povprečno 100 bratov in sester sè zastavo. Shod smo imeli vsaki prvi petek v mesecu ob polu 6. uri zjutraj. Tako smo združili shod s pobožnostjo na čast presv. Srcu Jezusovemu. V aprilu smo imeli tridnevne duhovne vaje, h katerim smo povabili tudi neude, da se seznanijo s tretjim redom. Priredili smo dvojno romanje, eno na Dobrovo pri Ljubljani, drugo k Novi Štifti pri Ribnici. Naročnikov na Cvetje je 87. Splošno je bilo v skupščini mirno in vzorno življenje.

Vič. Od 16. do 23. marca smo priredili v naši župniji misijonski teden. Že delj časa smo v naši skupščini premišljevali, kako bi poživili delo za misijone. Imamo sicer frančiškansko misijonsko družbo, pa ta je le bolj životarila in ni dosegla večjih uspehov. Zneski, ki smo jih vsako leto zbrali pri udih kot članarino, so bili malenkostni. Konečno smo se odločili za misijonski teden. Ljudem smo v cerkvi oznanili, da bodo prišle odbornice tretjeredne skupščine nabirat nove ude za frančiškansko misijonsko družbo ter prostovoljne prispevke za misijone. Vsaka odbornica je imela določeno število hiš ter je šla v vsako hišo, k vsaki družini. In uspeh? Število udov je zelo zraslo, nabrale so 12.500 K in to v času, ko smo v župniji še zbirali za zvonove in nabiramo za novo cerkev v Šiški. Sklenili smo od sedaj naprej prirediti vsako leto misijonski teden.

Maribor. Pri mesečnem shodu duhovniške skupščine tretjega reda, dne 21. marca 1924 so imeli referat naš presvetli nadpastir Dr. A. Karlin o zelo važni cerkveni zadevi. Pričujočih je bilo 47 duhovnikov. Duhovne vaje za mariborsko skupščino od 30. marca do 3. aprila je vodil P. Mihael Pribožič za Slovence, P. Filip Benicij za Nemce. Pri dekanijem sestanku v Konjicah je pristopilo 18 gg. duhovnikov tega dekanata k skupščini duhovnikov tretjega reda sv. Frančiška v Lavantinski škofiji. P. F. B.

Knežak. Ob priliki ponavljanja sv. misijona je v naši župniji na dan sv. Jožefa ustanovil p. Erhard Pečar, voditelj tretjega reda v Sv. Križu na Vipavskem, novo tretjeredno skupščino. Tu bivajoči tretjeredniki (blizu 50) so bili večinoma vpisani v trnovski skupščini; na novo jih je pristopilo 54, tako da šteje sedaj naša nova skupščina okoli sto udov. Upamo, da bo ta na novo zasajeni vrt sv. Frančiška lepo uspeval pod spretnim vodstvom mladega in vnetega dušnega pastirja, g. Janeza Kalana. Za prednico je bila izbrana Frančiška Slavec in Knežaka, za svetovavki ali odbornici pa Jožefa Šajn in Marija Sterle. — P. E. P.

Želimlje. Skupščina v Želimljah je zaspala. Vrtnar ni prilival.

Op. uredništva: Kjer ni mesečnih shodov, tam tretji red ne more uspevati. Če se zanemarlja letna vizitacija, zaspijo.

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo:

I. Mati tretjerednica svojega moža za zdravje in sina za spreobrnjenje. — Neke druga tri družine. — M. A. iz M. sinove za stanovitnost v veri in zdravo pamet, dekleta pa za pravo izvolitev. — Fr. Ličan, posestnik v R., svojega sina. — Mlad tretjerednik A. D. za ozdravljenje štiri leta trajajoče škrofulozne bolezni; če ga Bog usliši, objubi javno zahvalo in kako dobro delo v prid tretjega reda.

II. Pokojni p. Kalist Medič, mašnik I. reda sv. Fr. umrl na Brezju 8. aprila t. l.

III. Pokojni udje tretjerednih skupščin:

1. **Ijubljske:** Dr. Sebastijan Elbert, novomeški prošt; Marijana Vevar, Uršula Turk, Meta Kalinšek (40 l.), Mar. Kovač (41 l.), Antonija Ferant, Frančiška Goše (52 l.), Marija Habič (47 l.), Hel. Skerbiš, Marjeta Robas, Lucija Mahnič, Mar. Jereb.

2. **kamniške:** Ana Glavač; Mar. Urankar iz Črešnjice.

3. **komenske:** Mar. Gašperlin, Martin Korbar, Marjeta Letnar, Mar. Šecsek, Mar. Škerjanec, Mar. Pibernik, Mar. Fajon, Trz. Koželj, Mar. Peterca, Mar. Zajec, Marjeta Burja, Neža Juhant.

4. **novomeške:** Urš. Grabnar, Marija Laharnar, Ana Grašič iz Šmihela, Marija Surkovič in Novinec iz Mirne peči, Marjeta Gregorič iz Šempetra, Marija Kozoglav iz Stopič, Marija Šurla, Hel. Zotter.

5. **mariborske:** Maribor: Neža Regoršek, M. Jager, M. Brus, Jožefa Rapoč, M. Harberl, A. Novak, Ter. Orlak, M. Vodnik. — Ribnica na Pohorju: A. Mithans, Antonija Štepišnik. — Laporje: Neža Bračič. — Sv. Peter pri Mariboru: Barbara Voglar. — Sv. Vid pri Ptuj: Neža Smolinger. — Sv. Lovrenc n. Dr. p.: El. Beranič, Kat. Drevenšek. — Sv. Barbara v Slov. gor.: Barbara Rebernik. — Sv. Jakob v Slov. gor.: Friderik Kebrič. — Laporje: M. Maček. — Hajdina: Marjeta Zupančič. — Zg. Sv. Kungota: El. Maček. — Laporje: M. Žnidar. — Hoče: Matilda Predanič, M. Godec, Magdalena Mulec, Šimon Lešnik, Alojzij Mulec.

6. **svetotrojiškega okrožja**: Sv. Trojica v Slov. gor.: Liza Kukovec, služkinja, 59 let v tretjem redu, Jakob Knezar, vodil 42 let romarje na Ptujsko goro. — Sv. Benedikt: Ana Zemljič, Ana Žnuderl † na Dunaju, Urša Škrlec. — Sv. Ropert: M. Pečko. — Radgona: M. Kralj † na Dunaju. — Negova: M. Kramberger. — Sv. Barbara: Fr. Vezjak. — Sv. Andraž: Kat. Čeh, M. Rojko. — Sv. Peter pri Radgoni: Ana Rožman. — Sv. Peter pri Mariboru: Alojzija Šalamun, omož. Kurnik † v Mariboru. — Sv. Lenart v Slov. gor.: M. Ješovnik. — Sv. Vrban: Janez Polanec. Iz Prekmurja: Beltinci: Magdalena Žalig, Mari Košar, Andraž Zver. — Gornja Lendava: Katarina Rodi. — Sv. Bolfeng v Slov. gor.: Jozefa Murko.

7. **celjske**: Celje: Marija Kosi, Helena Kresnik. — Griže: Terezija Potiko. — Šmatno v R. d.: Marija Žlavs, Barbara Štravs. — Št. Jurij ob ž.: Neža Šmjd. — Konjice: Marija Rak, Marija Plankl, Terezija Pec, Marija Tič, Marija Rančan, Neža Pirš. — Slivnica: Marija Stopar. — Vitanje: Ivan Grm, Konrad Iršič. — Dramlje: Tomaž Hrovat. — Ponikva: Terezija Verbič. — Št. Rupert: Jožef Kolšek, Marija Vuga, Janez Srebot. — Šmarje: Anton Lorger. — Št. Lenart: Marija Šuster.

8. **viške**: Mar. Dovjak, Urš. Tomc, Mar. Gregorc, Mar. Horvat.

9. **gorjanske**: Ivana Kunstelj, Mar. Slivnik, M. Žemva, Antonija Poklukar, Mina Kobal.

10. **šmarske ob Paki**: Urš. Lukner, Jera Babin, Mar. Stopar, Jera Pusovnik, Lucija Tamše.

11. **svibenske**: Antonija Završnik, Mar. Zupan in Zupanc, Alojzij in Franca Strniša, Mar. Lenard, omož. Slak, Agata Kovač, omož. Škerl, Trz. Jakopič, Urš. Lunder, Jožef Ivšek, Ana Strniša.

Zahvala za uslišano molitev.

Al. M. iz C. se zahvaljuje presv. Srcu Jez. in sv. Antonu Pad. za večkratne uslišane prošnje. — M. D. sv. Antonu in bl. Tereziji za večkratno uslišanje v dušnih in telesnih ozirih. — A. B. devici Mariji za ozdravljenje na živcih. Zahvala je bila obljubljena.

P. ANGELIK.

Pregled knjig in spisov (literature) o tretjem redu sv. Frančiška Asiškega.

(Dalje.)

IV. Nabožno slovstvo za ude tretjega reda.

Dvojen namen ima ta del tretjeredniške literature; opozoril naj bi na eni strani tiste, ki jih tiče, naj izdajo za tretjerednike slovenski molitvenik, ki naj bi poleg seznama zapovedi in prepovedi v vodilu tretjega reda ter njihove razlage vsebovale vse one pobožnosti, ki so bile vpeljane ali razširjene po sinovih sv. Frančiška, in ki so ravno zato udom tretjega reda po pravici najbolj priljubljene. Na drugi strani naj bi pa ta pregled omogočil onim tretjerednikom, ki so zmožni tujih jezikov, da si lahko preskrbe tujejezične molitvenike kot nadomestilo za slovenskega, dokler istega še nimamo.

D' Alençon, R. P. Ubald O. Cap., *Le Tiers-Ordre de S. François*. — Paris 1917.
Anonymus, *Der Dritte Orden vom hl. Franziskus*. — *Andachtsbüchlein für Tertiären* (220 S.) — Freiburg in B.

— *Molitvena knjiga za ude tretjega reda sv. Frančiška*. o. l. 1880.

— *Molitvena knjiga za ude tretjega reda sv. Frančiška*. — Ljubljana 1882.

— *Manuel du Tiers Ordre de Saint François, appelé Ordre de la Pénitence*, publié par les Pères Franciscains. — Bordeaux 1883.

- **Regel- und Gebetbüchlein für die Brüder und Schwestern des Dritten Ordens des hl. seraphischen Vaters Franziskus, die in der Welt leben.** — Paderborn 1883.
- **Seraphic Guide, a manual for the members of the Third Order.** — Cincinnati 1884.
- **Der Seraphische Führer, ein Handbuch für die Mitglieder des dritten Ordens des hl. Franziskus.** — Cincinnati 1884.
- **Nouveau Petit Manuel du Tiers-Ordre Seraphique, publié par les P. P. Franciscaïns Recollets.** — Avignon 1884.
- **Manual ou Directorio da Orden Terceira da Penitencia instituida per S. Francisco de Assis.** — Lisboa 1887.
- **Den hl. Franciscus tredje Orden eller Ordensliget i Verden.** — Kjøbenhavn (Danska) 1887.
- **Petit Manuel du Tiers-Ordre de Saint François, publié par les Franciscaïns ou Frères Mineurs de l'Observance.** — Bordeaux 1889.
- **Ufizi e Preci che sogliono recitare le Terziarie francescane, povere figlie delle sacre Stimate.** — Quaracchi 1891.
- **Seraphisches Vergissmeinnicht.** — Regelbüchlein für die Mitglieder des Dritten Ordens (XII + 324 S.) — Regensburg 1896.
- **Manuel du Tiers-Ordre de S. François, appelé Ordre de la Pénitence, publié par les Frères Mineurs.** — Bordeaux 1898.
- **Little Manual of the Third Order of St. Francis.** — London, W., Burns and Oates 1899.
- **Nuovo Manualetto pel devoto Terziario Francescano giusta le ultime Apostoliche disposizioni.** — Trento 1903.
- **Seraphisches Lob-, Bitt- und Dankopfer.** Ein Lehr- und Gebetbuch für alle katholischen Christen, insbesondere für die Mitglieder des Dritten Ordens des hl. Franziskus von Assisi. — Regensburg 1903.
- **Franziskanische Dritte-Orde.** — Mechelen 1909.
- **Der Weg zur Tugend.** — Geistliche Lesung besonders für die Mitglieder des Dritten Ordens. (294 S.) — Dülmen 1909.
- **Le Manuel du Tertiaire de S. François d'Assise.** — Lille 1912.
- **La Parfaite Tertiaire de Saint François d'Assise.** — Recueil de Conférences pour l'année du Noviciat par une Tertiaire. — Paris 1913.
- **Manuel du Tiers-Ordre de Saint François.** — Montréal, Canada 1913.
- **Vade-Mecum du Tertiaire.** — Lille 1913.
- **Nuovo Manualetto del Terz' Ordine francescano compilato secondo le ultime disposizioni della S. Sede e le norme del nuovo Codice del diritto canonico, con ricco florilegio di preghiere e col Cerimoniale del terz' Ordine.** — Torino 1919.
- Augscheller, P. Fidelis O. F. M., Seraphischer Wegweiser zum Himmel.** — Ein Lehr- Gebet- und Erbauungsbuch für die Tertiaren des hl. Franziskus (VIII + 908 S.) — Innsbruck 1906.
- Bezjak, Franz. Ser., Sveti Frančišek vtjeljitelj III. spokornega reda.** — Molitvenik zlasti za tretjerednike, pa tudi za druge verne kristijane. — Ptuj 1883.
- Baroncini, Atanasio O. F. M., La serva di Dio Teresa Gardi, Terziaria Francescana.** — Quaracchi 1916.
- Basilius a Comiso O. Cap. Corso di Letture per i Terziari Francescani.** — Prato 1912.
- P. Bertinus, O. Min., The little Manual of the Third Order of St. Francis containing the history and rule of the order (as approved by Pope Leo XIII) with short explanations and II the ceremonial.** — London 1895.
- Bianchini, Ermenegildo, O. F. M., L' Ordine Serafico in mezzo al secolo.** — Breve commento pratico sopra la regola del Terz' Ordine di S. Francesco. — Quaracchi 1914.

Mož, ki je skozi 50 let temeljito proučaval in blizu 40 let pisal o slovenskem jeziku in je „najboljši poznavalec slovenskega jezika“, kateremu so ti njegovi spisi „prinesli slavo in spoštovanje pri vseh slavistih“ (dr. Ramovš), ta da je delal tako, kakor je, „brez vsakega pametnega razloga“ — kedo Vam bo verjel, g. doktor? Berite njegove spise, pa bote našli razloge. Da bi pa v ponatisu drugače pisal, tega ne more nihče zahtevati. Vi pripisujete njegovo ravnanje „njemu lastni trmoglavosti upornosti“. Slobodno Vam, toda vedite, da se zelo motite. To je smela, neutemeljena trditev, ne pa znanstveni dokaz in doktor bi se takega načina posluževati ne smel. Mej znanstveniki bote našli v celi slovenski zgodovini malo tako krotkih in ponižnih, ko je bil p. Stanislav Škrabec. — Te vrstice smo napisali samo zato, da ne bo kateri „Slovenčevih“ bravec mislil, da ima dr. Glonar prav in zato, da ne bo kedo njegovih besed kedaj navajal ko resnico.

Tretjeredne vaje za maj in junij 1924.

Ljubljana: M. shod: 18. maja ob 3. pop. in 15. junija ob polu 5. pop.; za zadržane obakrat naslednji dan ob 5. zjutraj v dvorani. — Poduk za novince: 25. maja in 22. junija ob 4. pop. — Odborne seje za moške obakrat na dan shoda ob 10. dop. za ženske: 29. maja in junija ob 4. pop. — Papežev blagoslov v maju po shodu. — **Kamnik:** M. shod: 25. maja in 29. junija. — **Novomesto:** M. shod: tretjo nedeljo v mesecu ob polu 4. pop.; po shodu poduk za novince. — **Maribor:** M. shod: 29. maja in 29. junija.

Darovi.

Za novo cerkev sv. Frančiška (v dinarjih): M. Lukanc nabrala 3142, Ljudska posojilnica 2000, g. J. Pollak 1167, Žup. urad Cerklje 1840, Hranilnica Vič 1000, g. Košir 1000, P. Bruno 1035, M. Letnik 810, P. Bablič 680, A. Lovšin 500, Tretji red Braslovče 620, g. D. Škof. Loka 378, Tretji red Sostro 313, G. od Sv. Antona 311, Tvoronica Stora 300, M. Sitar 280, M. Mené 265, A. Kovač 250, Tretji red Št. Jurije (Grosuplje) 250, F. Kotar 250, A. Kovač 250, M. Košir 225, M. Kongregacija Mekinje 220, Žup. urad Dol pri Ljubljani 208, g. Jamnik 200, A. Sušnik 200, Franč. vratar Maribor 200, Žup. urad Št. Ilj 150, Neimenovan 150, Tretji red Poljane nad Šk. Loko 175, A. Novak 150, Tretji red Kamnik 148, A. Fajfar 125, Neimenov. iz Kroke 115, Tretji red Sv. Lenart pri Šk. Loki 111 in 320. — Po 100 D. so darovali: Žup. urad Komenda, Tretji red Brežice, Tretji red Črenšovci, g. Šašelj, M. Obran Maribor, g. Premrl, Žup. urad Sv. Bolfenk, M. Stamaža, g. J. Presnik, Zavod šolsk. sester Maribor, A. Jureš, A. Grašič, J. Smirtnik, N. iz Štangr, A. Peternel, F. Nastran, pet neimenovanih. J. Prašnikar 80, Žup. urad sv. Ant. v Slov. gor. 70. Po 60: Žup. urad Sv. Jurij ob Tabru, M. Vehovec, več neimenovanih. Po 50: Tretji red Maribor, S. Ažman, J. Novak, M. Kastelic, M. Tavčar, M. Pavlin, K. Volk, J. Gregorc, A. Jeglič, J. Dolar, g. J. Brence, A. Čarman, štirje neimenovani. Po 40: H. K. Preska, Žup. urad Polšnik, K. Schein, dva neimenovana. Po 30: J. Pogorelec, M. Vizlav. Po 25: g. F. Vidmar, N. Koprivnik, J. Majhen, J. Jurančič, M. Ražun, T. Moškric, E. Pintar, 32 neimenovanih, Žup. urad Dragatuš, Žup. urad Razbor. Po 20: M. Zadnikar, F. Habé, H. Topolnik, A. Rakovše, N. Pintar, K. Sišen, A. Žurga, M. Kašec, I. Ilc, J. Reven, H. Sodja, g. M. Sajé, T. Sušnik, A. Štupica, M. Šušteršič, J. Piber. Po 16: R. Miglič, M. Zalogar. Po 10: J. Šarlih, N. Peterlin, J. Mavč, A. Miklavčič, J. Kokaj, F. Lom, T. Bradač, J. Grabnar, J. Istenič, J. Kozjek, J. Bradač, M. Štular, M. Podlesnik, T. Drobnič, L. Jandl, F. Kodra, A. Kovačič, L. Čanžek, A. To-

manič, V. Ham, T. Kodrič, L. Vurklj, M. Macub, D. A. Tomšič, M. Jarc, F. Bezljaj, M. Jerbič, J. Dobnikar, A. Slavec, L. Petrovčič, M. Korenčan, M. Kršič, M. Lopan, Žup. urad sv. Marjeta ob Pesnici, žen. kaznilnica Begunje, 50 drugih oseb. Po 5 Lir: K. Komel, S. Gerbec. Po 10 Lir: Vlč. g. A. Matelič, vlč. g. A. Filipič, T. Černe, J. Mihelič, M. Bitežnik, K. Rutar. Vlč. P. E. Pečar 15 Lir. — Župni urad Domžale 1200 dinarjev, Tretji red Svibno-Radeče 360, Fr. Martinjak 50, M. Pravhar 30, Ap. Godec 11, M. Dolenc 10. — Bog povrni stoterol!

Za kruhe sv. Antona: M. Dr. 100 D; po 10 D: F. Oml, Ana Žirovnik, Val. Majar; N. iz Črnomlja 5 D, iz Kamnika 85 D.

Za bolniško postrežbo: Tretji red Laporje 136 D.

Za frančiškanske misijone: Tretji red na Vinici 43 D, pri Novi Štifti 482 D 25 p, iz Brežic 410 D, Nežika Gostič 25 D, na Viču so nabrale 3164 D, iz Kamnika 108 D.

Za armado sv. Križa: iz Maribora lani 3285 D 75 p.

Priporočajte Cvetje!

Rimsko-serafinski koledar za leto 1924.

Maj.

Junij.

1 Č		Sv. Filip in Jakob ap.	1 N	P.O.	mej osmino. Bl. Herkulan, 1. 3. r.
2 P		Sv. Atanazij c. uč.	2 P	P.O.	Bl. Humilijana 3. r.
3 S		Najdenje sv. Križa.	3 T	P.O.	Bl. Andrej iz Hispela 1. r.
4 N		2. po velikinoči. Sv. Monika	4 S		Sv. Fr. Karačólo
5 P		Sv. Pij V. pap.	5 Č		Osmina vnebohoda. Sv. Bon. šk.
6 T		Sv. Jan. pred lat. vratmi	6 P		Sv. Norbert šk.
7 S	P.O.	Sl. spomin sv. Jožefa. Sv. Stan.	7 S		binkoštna vilija; zdržek in post.
8 Č		Prikazanje sv. Mihaela	8 N	PO.VO.	Binkošti
9 P		Sv. Gregor Naz. c. uč.	9 P		binkoštni
10 S		Sv. Antonin šk.	10 T		binkoštni
11 N		3. po velikin. Bl. Julijan, Ladsl.	11 S		kvatrna. Sv. Barnaba ap.
12 P	Čm.	Sv. Nerej in tov. m.	12 Č		po binkoštih
13 T	P.O.	Sv. Peter Regalat 1. r.	13 P	P.O.	kvatrní po bink. Sv. Ant. Pad.
14 S		Osmina sv. Jož. Sv. Bonifacij m.	14 S		kvatrna po bink. Sv. Bazilij
15 Č		Sv. Janez dela Sal	15 N	PO.VO.	1. po bink. Presv. Trojica
16 P	Čm.	Sv. Ubald šk.	16 P		Mol. in sv. m. o sv. Ant. Pad.
17 S	P.O.	Sv. Paškal Bajlon 1. r.	17 T		Molit. in sv. m. od dneva
18 N	P.O.	4. po velikin. Sv. Feliks 1. r.	18 S		Sv. Efrem c. uč.
19 P	P.O.	Sv. Ivon 3. r.	19 Č	V.O.	Presv. Rešnje Telo
20 T	P.O.	Sv. Bernardin Sijenski 1. r.	20 P	P.O.	mej osmino. Bl. Mihelina 3. r.
21 S	P.O.	Bl. Teofil, Krišpin, Benv. 1. r.	21 S		mej osmino. Sv. Alojzij
22 Č	Čm.	Bl. Janez Forest, Jan. in Pet. 1. r.	22 N		2. po bink. Sv. Pavlin šk.
23 P	Čm.	Bl. Bartolomej in Gerard 1. 3. r.	23 P		mej osmino
24 S	P.O.	Bl. Janez iz Prada 1. r.	24 T	P.O.	Rojstvo sv. Janeza Krst.
25 N		5. po velikin. Posveč. c. sv. Fr.	25 S		mej osmino. Sv. Viljem op.
26 P		prošnji. Bl. Marija Ana 3. r.	26 Č		Osmina presv. R. T. Sv. Jan. in P.
27 T		prošnji. Sv. Beda Častit. c. uč.	27 P	PO.VO.	Presv. Srce Jezusovo
28 S		prošnja. Sv. Avguštin šk.	28 S		Sv. Irenej šk. m.
29 Č	PO.VO.	Vnebohod Gospodov	30 N	PO.VO.	3. po bink. Sv. Peter in P. ap.
30 P	P.O.	Sv. Ferdinand kr. 3. r.	31 P		Spomin sv. Pavla
31 S	P.O.	Sv. Angela Meriči 3. r.			

Op.: PO. pomeni popolni odpustek, Čm zaznamuje, da se sme opraviti sv. maša v črni barvi. VO = vesoljna odveza.

